

รายงานการวิจัย

การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแชโดอิ่งของนักศึกษาชั้นปี
ที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
DEVELOPMENT OF SPEAKING ENGLISH SKILLS USING SHADOWING
TECHNIQUES FOR SECOND YEAR STUDENTS MAJORING TEACHING
ENGLISH OF MAHAMAKUT BUDDHIST UNIVERSITY

ชนมกร ประไกร

พระบุญฤทธิ อภิปยุณโณ

มงคล สารินทร์

รักษัทธิ เถาโต

รายงานการวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยจาก
สถาบันวิจัยญาณสังวร มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
ประจำปีงบประมาณ 2564

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

รายงานการวิจัย

การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแชโดอิ่งของนักศึกษาชั้นปี
ที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
DEVELOPMENT OF SPEAKING ENGLISH SKILLS USING SHADOWING
TECHNIQUES FOR SECOND YEAR STUDENTS MAJORING TEACHING
ENGLISH OF MAHAMAKUT BUDDHIST UNIVERSITY

ชนมกร ประไกร

พระบุญฤทธิ อภิปยุณโณ

มงคล สารินทร์

รักษัทธิ เถาโต

รายงานการวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยจาก
สถาบันวิจัยญาณสังวร มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
ประจำปีงบประมาณ 2564

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยเชิงปริมาณการทดลอง มีวัตถุประสงค์ เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิ่ง ของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 2 จำนวน 14 คน เครื่องมือที่ใช้ คือ แบบฝึกบทสนทนาภาษาอังกฤษ แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ก่อนเรียนและหลังเรียน และแบบสอบถามความพึงพอใจผู้เรียนที่มีต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิ่ง สถิติที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ร้อยละ ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) และการทดสอบค่าที (t-test) โดยใช้คอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูป

ผลวิจัย พบว่า

1. ประสิทธิภาพการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิ่งของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย พบว่า ทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิ่งของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย คะแนนหลังเรียน มีคะแนนสูงกว่าก่อนเรียน ทั้งนี้มีคะแนนค่าดัชนีประสิทธิผล (E.I.) เพิ่มขึ้นโดยรวม ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 89.8

2. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษใช้เทคนิคแซโดอิ่งของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย พบว่า การทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน เมื่อเปรียบเทียบค่า t-test ปรากฏว่าคะแนนทดสอบหลังเรียนสูงกว่าคะแนนทดสอบก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ระดับความพึงพอใจที่มีต่อการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิ่ง ของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย พบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 2 มีความพึงพอใจต่อการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิ่งโดยรวมทุกด้านอยู่ในระดับมากที่สุด

คำสำคัญ: การพัฒนา, ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ, เทคนิคแซโดอิ่ง

ABSTRACT

The main purpose of this experimental research was to develop English-speaking skills using shadowing techniques among second-year students of the Teaching English Major at Mahamakut Buddhist University. The study involved a sample of 14 second-year students. The research tools employed included daily English conversation exercises, an English-speaking achievement assessment, and a satisfaction survey questionnaire. Data analysis was performed utilizing the percentage, mean, standard deviation, and t-test.

The research revealed:

1. The effectiveness of English-speaking skill development using shadowing techniques was demonstrated in second-year English Teaching Major students at Mahamakut Buddhist University. Post-study scores were higher than pre-study ones, with a total Efficiency Index (E.I.) increase accounting for 89.8 percent.

2. Comparative results of English-speaking performance before and after implementing shadowing techniques showed a statistically significant increase in post-study scores over pre-study ones at the 0.05 level, according to the t-test.

3. The satisfaction level towards English speaking development using shadowing techniques among second-year students of the English Teaching Major at Mahamakut Buddhist University was highly satisfied on all counts.

Keywords: Development, English-Speaking skills, Shadowing Techniques

กิตติกรรมประกาศ

การวิจัยเรื่อง “การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิงของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย” สำเร็จลุล่วงได้ด้วยดีก็เพราะได้รับความอนุเคราะห์จากคณะอาจารย์ ผู้สอนคณะศึกษาศาสตร์และมนุษยศาสตร์ ที่ท่านได้ช่วยตรวจสอบข้อบกพร่อง พร้อมแนะนำแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ด้วยความเอาใจใส่ด้วยดี ยังให้ความร่วมมือในการให้นักศึกษาตามชั้นปีนำชุดแบบฝึกทักษะภาษาอังกฤษ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและติดตามผลข้อมูลแก่ผู้วิจัย ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งเป็นอย่างยิ่ง จึงขอขอบคุณและเจริญพรไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบคุณทุนสนับสนุนการวิจัยจากสถาบันวิจัยญาณสังวรมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ในครั้งนี้ และขอขอบใจพระนักศึกษาและอนุโมทนาศึกษาทุกท่าน ที่ให้เอื้อเฟื้อข้อมูลในการทำวิจัยในครั้งนี้ จึงทำให้งานวิจัยสำเร็จลุล่วงตามวัตถุประสงค์ของผู้วิจัย

คุณประโยชน์พร้อมด้วยคุณงามความดีแห่งวิจัยฉบับนี้ ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งจะเป็นประโยชน์ต่อคณะอาจารย์และผู้สอน สามารถนำไปใช้เป็นข้อมูลเพื่อพัฒนาและแก้ปัญหาด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษหรือวิชาที่เกี่ยวข้องสืบไป

นายชนมกร ประไกร

หัวหน้าโครงการวิจัย และคณะ

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ข
กิตติกรรมประกาศ	ค
สารบัญ	ง
สารบัญตาราง	ฉ
สารบัญภาพ	ช
บทที่	
1 บทนำ	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย	3
1.3 ขอบเขตของการวิจัย	3
1.4 ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย	4
1.5 นิยามศัพท์	4
2 แนวคิดทฤษฎีและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	6
2.1 ทฤษฎีการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร	6
2.2 แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการพูดภาษาอังกฤษและเทคนิคแซโดอิง	8
2.3 ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	15
2.4 สรุปกรอบแนวคิด	20
3 วิธีการดำเนินการวิจัย	22
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	22
3.2 รูปแบบการวิจัย	23
3.3 ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย	23
3.4 การดำเนินการวิจัย	23
3.5 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	24
3.6 การสร้างและการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย	25
3.7 วิธีเก็บรวบรวมข้อมูล	28
3.8 สถิติที่ใช้ในการวิจัย	29

4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	32
ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิ่ง ของนักศึกษาชั้นปีที่ ๒	32
ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิ่ง ของนักศึกษาชั้นปีที่ 2	34
ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษใช้เทคนิค แซโดอิ่งของนักศึกษาชั้นปีที่ 2	35
ตอนที่ 4 ตารางผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจที่มีต่อการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิค แซโดอิ่งของนักศึกษาชั้นปีที่ 2	35
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	38
5.1 สรุปผลการวิจัย	38
5.2 การอภิปรายผลการวิจัย	40
5.3 ข้อเสนอแนะ	43
บรรณานุกรม	44
ภาคผนวก	50
ภาคผนวก ก แบบฝึกการสนทนา 5 ชุด โดยใช้เทคนิคแซโดอิ่ง	51
ภาคผนวก ข รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือและคุณภาพของเครื่องมือ	63
ภาคผนวก ค ใบรับรองจริยธรรมการวิจัย	70
ภาคผนวก ง แบบสอบถามความพึงพอใจผู้เรียนที่มีต่อการพัฒนาทักษะการพูด ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิ่ง	72
ประวัตินักวิจัย	78

สารบัญตาราง

ตาราง		หน้า
ตารางที่ 1	แบบแผนการวิจัยแบบ One Group Pre-test Post-test Design	23
ตารางที่ 2	การดำเนินการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิ่ง	24
ตารางที่ 3	คะแนนแบบทดสอบก่อนเรียน ระหว่างเรียน และหลังเรียน ทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิ่งของนักศึกษาชั้นปีที่ ๒ สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย	32
ตารางที่ 4	แสดงผลคะแนนและผลต่างก่อนเรียนและหลังเรียน	34
ตารางที่ 5	ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษใช้เทคนิคแซโดอิ่งของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย	35
ตารางที่ 6	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความพึงพอใจของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ที่มีต่อการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิ่ง	35

สารบัญรูปภาพ

รูปภาพ	หน้า
ภาพที่ 1 รูปภาพกรอบแนวคิดในการวิจัย (Conceptual Framework)	21
ภาพที่ 2 รูปแบบการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซ่โดอั้ง	43

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ประเทศไทยมีการพัฒนามาโดยลำดับ นับตั้งแต่แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 1 ส่งผลให้ประเทศยกระดับอยู่ในกลุ่มประเทศที่มีรายได้ปานกลางกลุ่มบนและประเทศมีความก้าวหน้าในทุกมิติ อันประกอบด้วย ด้านเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม

ปี 2560 ประเทศไทยมีการขยายตัวทางเศรษฐกิจในระดับต่ำลงที่ร้อยละ 3.9 เมื่อเทียบกับหลายปีที่ผ่านมาที่ คิดเป็นร้อยละ 6.0 ต่อปี อันเนื่องมาจากเศรษฐกิจโลกและการชะลอตัวของการลงทุนในประเทศที่ขาดนวัตกรรมที่มีประสิทธิภาพในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจ ภาคบริการและภาคเกษตรผลิตได้ต่ำเนื่องจากขาดเทคโนโลยีการผลิตที่มีประสิทธิภาพ ประกอบกับปัญหาด้านคุณภาพและสมรรถนะของแรงงานไทยที่ไม่สอดคล้องกับความต้องการในการขับเคลื่อนการพัฒนาประเทศ

การเสริมสร้างศักยภาพทรัพยากรมนุษย์เป็นยุทธศาสตร์ที่สำคัญในการพัฒนาชาติให้พลเมืองเป็นคนดี เก่ง และมีคุณภาพ พร้อมทั้งมีทักษะจำเป็นในศตวรรษที่ 21 มีทักษะสื่อสารภาษาอังกฤษ (สำนักงานเลขาธิการคณะกรรมการการอุดมศึกษา, 2561)

ดังนั้น การพัฒนาคนให้มีความพร้อมต่อความต้องการในการพัฒนาประเทศในฐานะที่ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางในการเชื่อมโยงในภูมิภาคและเป็นประตูสู่เอเชีย การพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเป็นปัจจัยสำคัญต่อความพร้อมดังกล่าว และจากการที่อาเซียนใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาการทำงาน คนไทยจึงจำเป็นต้องเรียนรู้และปรับตัวให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น ทั้งด้านทักษะ ความรู้ความสามารถ และสมรรถนะการทำงาน รวมทั้งภาษาเพื่อการสื่อสารพร้อมกับกำหนดเป้าหมายและตัวชี้วัดในการพัฒนากำลังคนให้มีทักษะที่สำคัญจำเป็นและมีสมรรถนะตรงตามความต้องการของตลาดงานและการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ โดยระดับความสามารถด้านการใช้ภาษาอังกฤษเฉลี่ยของผู้สำเร็จการศึกษาในแต่ละระดับ เมื่อทดสอบตามมาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษ (The Common European Framework of Reference for Languages, CEFR) สูงขึ้น (ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น/ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย/ระดับปริญญาตรี) (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ, 2560)

ตามแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2560-2579 ได้กำหนดบทบาทของหน่วยงานระดับต่าง ๆ ในการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ที่ 2 สู่การปฏิบัติ สถาบันการศึกษาในระดับอุดมศึกษา มีบทบาทในการพัฒนาและประเมินความสามารถด้านภาษาอังกฤษตามกรอบภาษาอังกฤษ (The Common European Framework of Reference for Languages, CEFR) ของผู้เรียนและบัณฑิต (สำนักงาน

เลขาธิการสภาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ, 2560) พร้อมกันนั้น กระทรวงศึกษาธิการได้ประกาศ มาตรฐานคุณวุฒิระดับปริญญาตรี สาขาครุศาสตร์และสาขาศึกษาศาสตร์ (หลักสูตรสี่ปี) พ.ศ. 2562 ได้กำหนดมาตรฐานผลการเรียนรู้ ด้านความรู้ที่ผู้เรียนต้องมีความรู้และความสามารถในการใช้ ภาษาไทยและภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารตามมาตรฐานและให้สถาบันกำหนดเกณฑ์ขั้นต่ำของทักษะ ภาษาอังกฤษที่เหมาะสมกับผู้เรียนในแต่ละกลุ่มสาขาวิชา และบริบทของสถาบัน รวมทั้งสอดคล้องกับ ความต้องการของการใช้ครูของประเทศ กำหนดอัตราส่วนร้อยละของผู้เรียนที่สำเร็จการศึกษาซึ่งมี ทักษะภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำตามที่แต่ละหลักสูตรกำหนด ควรเป็นเกณฑ์มาตรฐานขั้นต่ำ ตามนโยบายของรัฐบาล รวมทั้งกำหนดอัตราส่วนร้อยละของผู้เรียนที่สำเร็จการศึกษาซึ่งมีทักษะ ภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์มาตรฐานขั้นต่ำตามที่หลักสูตรกำหนด เพื่อใช้ในการกำกับ ติดตาม และ ส่งเสริมให้บัณฑิตที่ประกอบวิชาชีพครูมีความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษได้ในการปฏิบัติงาน จริง (ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง มาตรฐานคุณวุฒิระดับปริญญาตรี สาขาครุศาสตร์และสาขา ศึกษา ศาสตร์ (หลักสูตรสี่ปี), 2562)

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาราชวิทยาลัยเป็นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ ภายใต้กระทรวง การอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม มีความเป็นจำเป็นที่จะต้องพัฒนาและยกระดับคุณภาพ ด้านภาษาอังกฤษของผู้ศึกษาให้เป็นไปตามกรอบมาตรฐานที่กระทรวงกำหนด

ในการการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนในระดับมหาลัย พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง พื้นฐานที่สำคัญของความสำเร็จของ การฟังและการพูดนั้นเกี่ยวข้องกับ “การออกเสียง” โดยตรงการที่ผู้เรียนไม่สามารถพัฒนาทักษะ การฟังและการพูดได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้น โดยพื้นฐานแล้วเกิดจากอิทธิพลการแทรกแซงของ ภาษาแม่ (L1 interference) ซึ่งเกิดขึ้นในกรณีที่เสียงบางเสียงในภาษาที่สอง (L2) เป็นเสียงที่ไม่มีใน ภาษาแม่ (L1) ผู้พูดจึงมีแนวโน้มที่จะใช้เสียงในภาษาแม่ที่คล้ายคลึงกัน ในการออกเสียงเหล่านั้น การแทรกแซงของภาษาแม่ส่งผลต่อการใช้ภาษาในระดับเสียง (phonological level) มากกว่าระดับ คำหรือระดับประโยค (morphological and syntactic levels) ทำให้ผู้เรียนไม่สามารถแยกแยะ รับรู้เสียงและการออกเสียงที่ถูกต้อง โดยผู้เรียนมักใช้ลักษณะเสียงที่มีในภาษาไทยแทน การออกเสียง ในภาษาอังกฤษจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้สอนจะต้องเข้าใจปัญหาที่เกิดขึ้นและวิเคราะห์ปัญหาการออก เสียงของนักศึกษาให้ชัดเจนเพื่อการพัฒนาปรับปรุงอย่างมีประสิทธิภาพ (ธีราภรณ์ พลายเล็ก, 2554)

การพูดภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพสามารถใช้เทคนิคแชโดว์อิง (shadowing) มีประโยชน์ ในการพัฒนาทักษะการพูดให้เร็วและคล่องขึ้น ช่วยแก้ไขการออกเสียงที่ผิดได้ โดยเฉพาะอัตราความ ถูกต้องในการออกเสียงจะดีขึ้น ยิ่งกว่านั้น ในด้านการพัฒนาการออกเสียงของผู้ฝึกเอง ช่วยให้ออก เสียงได้คล่องขึ้นเป็นธรรมชาติเหมือนเจ้าของภาษามากขึ้น และตระหนักรู้ถึงข้อผิดพลาดในการออก เสียงของตนเองอันนำไปสู่การแก้ไขเสียงที่ผิดได้ด้วยตนเอง (ทัศนีย์ เมธาพิสิฐ, 2554) นอกจากนี้

ยังช่วยให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงดีขึ้น (ชญาอนุตม์ บุญพระเกษ, 2558) การออกเสียงหลังการฝึกแชโดอิ่งโดยเฉลี่ยความถูกต้องสูงกว่าก่อนการฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยสรุปว่า เทคนิคแชโดอิ่งมีประสิทธิภาพสำหรับพัฒนาการสื่อสารสำหรับคนไทย (ยุพกา พุกขิม่า, 2558)

จากประสบการณ์การสอนภาษาอังกฤษของผู้วิจัยพบว่า นักศึกษามีปัญหาในการสื่อสาร โดยเฉพาะการออกเสียง (pronunciation) ซึ่งปัญหาดังกล่าวเกิดจากอิทธิพลของภาษาแม่ (L1 interference) สกกดคำเหมือนกับการอ่านออกเสียงในภาษาไทย ทำให้การสื่อสารภาษาอังกฤษไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร จากความเป็นมาข้างต้น พบว่า การใช้เทคนิคแชโดอิ่ง (shadowing) เป็นปัจจัยหนึ่งที่จะช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการสื่อสารภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแชโดอิ่งของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ที่กำลังศึกษาในรายวิชาทักษะการพูดและการฟังภาษาอังกฤษ เพื่อนำข้อมูลจากผลการศึกษาออกมาออกแบบหลักสูตรและพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษให้กับผู้เรียนในอนาคต อันจะนำไปสู่การพัฒนาการเรียนการสอนการออกเสียงภาษาอังกฤษที่มีประสิทธิภาพต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย

1.2.1 เพื่อพัฒนาประสิทธิภาพด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแชโดอิ่งของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ ตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80

1.2.2 เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ก่อนและหลังใช้เทคนิคแชโดอิ่ง

1.2.3 เพื่อศึกษาความพึงพอใจที่มีต่อการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแชโดอิ่งของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

1.3 ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยการศึกษาวิจัยเชิงทดลอง โดยใช้แบบทดสอบในการวิเคราะห์หาปัญหาการสื่อสารภาษาอังกฤษและสร้างแบบฝึกเพื่อแก้ไขปัญหาการสื่อสารให้แก่นักศึกษา โดยมีขอบเขตของการศึกษาค้นคว้าดังนี้

1.3.1 ขอบเขตด้านเนื้อหา

- แบบฝึกบทสนทนาการทักทาย (greetings)
- แบบฝึกบทสนทนาการบอกลา (saying goodbye)
- แบบฝึกบทสนทนาการสอบถามข้อมูล (Asking for Information)
- แบบฝึกบทสนทนาการถาม-บอกและต่อรองราคา (Price and Bargaining)

- แบบฝึกบทสนทนาความเจ็บป่วย (illness)

1.3.2 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษาปริญญาตรี นักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2564 จำนวน 14 รูป/คน

1.3.3 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้มาจากการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เนื่องจากนักศึกษาชั้นปีที่ 2 มีจำนวนน้อย จึงใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

1.4 ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1.4.1 ได้ทราบถึงสภาพปัจจุบัน และปัญหาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้เทคนิคแชโดอิ่งของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

1.4.2 ได้ทราบถึงผลสัมฤทธิ์ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ก่อนและหลังการใช้เทคนิคแชโดอิ่ง

1.4.3 ได้ทราบถึงความพึงพอใจที่มีต่อการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแชโดอิ่งของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

1.5 นิยามศัพท์

แบบทดสอบ หมายถึง แบบทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่ใช้ในชีวิตประจำวันก่อนและหลังการฝึกเทคนิคแชโดอิ่ง

แบบสอบถามความพึงพอใจ หมายถึง ความพึงพอใจที่มีต่อการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแชโดอิ่ง ของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

แบบฝึกบทสนทนา หมายถึง แบบฝึกบทสนทนาภาษาอังกฤษที่ใช้ในชีวิตประจำวัน ได้แก่ แบบฝึกบทสนทนาการทักทาย (greetings) แบบฝึกบทสนทนาการบอกลา (saying goodbye) แบบฝึกบทสนทนาการสอบถามข้อมูล (Asking for Information) แบบฝึกบทสนทนาการถาม-บอกและต่อรองราคา (Price and Bargaining) แบบฝึกบทสนทนาความเจ็บป่วย (illness)

แชโดอิ่ง (shadowing) หมายถึง เทคนิคการฝึกพูดเสียงที่ได้ยินซ้ำในทันทีโดยไม่รอให้จบประโยคเป็นการฝึกทักษะการฟังและพูดภาษาต่างประเทศ

นักศึกษา หมายถึง ผู้เรียนที่เป็นนักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 สาขาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ หมายถึง ผลสัมฤทธิ์ในการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนมากกว่าก่อนเรียน

ประสิทธิภาพของชุดแบบฝึก หมายถึง คุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการทดลองซึ่งเป็นผลสัมฤทธิ์ระหว่างเรียนและหลังเรียน คิดเป็นร้อยละ 80

80 แรก หมายถึง คะแนนเฉลี่ยที่นักศึกษาได้จากการทำแบบทดสอบก่อนเรียนในแต่ละแบบฝึก

80 หลัง หมายถึง คะแนนเฉลี่ยของนักศึกษาที่ทำแบบทดสอบหลังเรียนได้ถูกต้องคิดเป็นร้อยละ 80 ตามเกณฑ์ที่กำหนด

บทที่ 2

แนวคิดทฤษฎีและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ศึกษาข้อมูลวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยแบ่งตามประเด็นได้ ดังนี้

2.1 ทฤษฎีการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

2.2 แนวคิดที่เกี่ยวกับปัญหาการพูดภาษาอังกฤษและเทคนิคแชโดวอิง (shadowing)

- ความหมายภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
- ความสำคัญภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
- ความสำคัญของการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแชโดวอิง
- แบบฝึกการสนทนา

2.3 ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.3.1 งานวิจัยในประเทศ

2.3.2 งานวิจัยต่างประเทศ

2.4 สรุปกรอบแนวคิด

2.1 ทฤษฎีการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

กมลวรรณ โดมศรีฟ้า (2551) ได้สรุปองค์ประกอบของการสื่อสารว่า องค์ประกอบสำคัญของการพูดคือ ผู้พูด ผู้ฟังและสาร ที่ใช้ใน การพูดเพื่อการสื่อสาร เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในการสื่อสารดียิ่งขึ้นหากผู้พูดจะต้องมี จุดมุ่งหมายในการพูด มีทักษะและความสามารถในการสื่อความให้ผู้ฟังเข้าใจ รู้จักการวิเคราะห์ กลุ่มผู้ฟัง เลือกใช้ภาษา ท่าทาง น้ำเสียงประกอบการพูดและใช้เครื่องมือต่าง ๆ ช่วยในการ สื่อสารได้อย่างเหมาะสม รวมถึงมีการปฏิสัมพันธ์ในการพูดระหว่างผู้พูดและผู้ฟังเพื่อให้การ สื่อสารมีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น

อรญา บำรุงกิจ (2558) ได้กล่าวถึงกลวิธีการสื่อสารว่า กลวิธีการสื่อสารเป็นกลวิธีที่ช่วยให้การสื่อสารนั้นบรรลุเป้าหมาย และเป็นกลวิธีการแก้ไขปัญหาในการสื่อสาร นอกจากนี้กลวิธีการสื่อสารนั้นเป็นกลวิธีสำคัญที่ใช้ในการสื่อสารภาษาที่สอง (L2) เพื่อให้ทั้งผู้พูดและผู้ฟังได้เข้าใจความหมายตรงกัน เมื่อเกิดปัญหาในการสื่อสาร

แฮริส (Harris 1988: 81- 82) และ บาร์ทซ์ (Bartz, 1979: 81- 82) ได้กล่าวถึงความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสารว่า 1) ความคล่องแคล่ว ความต่อเนื่อง ความราบรื่น และมีความเป็นธรรมชาติในการ พูด (Fluency) 2) ความเข้าใจ (Comprehensibility) คือความสามารถที่จะพูดให้ผู้อื่นเข้าใจในสิ่ง ที่ผู้พูดสื่อสารออกมา ซึ่งแฮริสเน้นความสามารถในด้าน การออกเสียง (Pronunciation), คำศัพท์ (Vocabulary), หลักภาษาและไวยากรณ์ (Grammar) ส่วนบาร์ทซ์

เน้นด้านปริมาณของ ข้อมูลที่สามารถสื่อสารได้ (Amount of communication) หรือข้อมูล que ผู้ฟัง สามารถเข้าใจ, คุณภาพของข้อความที่ใช้ในการสื่อสาร (Quality of communication) โดยเน้น ความถูกต้องของ ข้อมูลหรือข้อความที่สื่อสารออกไปและความพยายามในการสื่อสาร (Effort to Communicate) ที่ ผู้พูดพยายามจะสื่อสารให้ผู้ฟังเข้าใจในสิ่งที่สื่อสาร โดยพูดออกมาทางวาจา พร้อมกับแสดง ท่าทาง หรือสีหน้า (กมลวรรณ, 2551)

อัจฉรา วงศ์โสธร (2527: 127) กล่าวว่า ผู้เรียนจะมีความสามารถในการสื่อสารนั้นจะต้อง มีความสามารถในการใช้ภาษา 3 ด้าน หนึ่งในนั้น คือ สมรรถภาพด้านกฎเกณฑ์ภาษา (Linguistic Competence) หมายถึง ความสามารถในการสื่อสารโดยอาศัยพื้นฐานทางภาษาศาสตร์ ประกอบด้วย เสียง (Phonology) ศัพท์ (Vocabulary) ไวยากรณ์ (Grammar) และ Mackey (1965: 266 cited in Bygate, 1991: 5) กล่าวว่า การพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้นั้น ผู้พูด จะต้องมีความรู้เกี่ยวกับภาษาอังกฤษ ต้องมีความเข้าใจ จดจำคำศัพท์ รูปแบบ กฎเกณฑ์ ของไวยากรณ์ เพื่อสามารถนำความรู้ที่นำมาผู้กร้อยเรียงให้เป็นข้อความและเปล่งเสียงออกมาเป็น ภาษาพูดที่มีลักษณะใกล้เคียงการพูดของเจ้าของภาษาให้มากที่สุดเพื่อขจัดปัญหาในการสื่อสาร (นศมร พงษ์พานิช, 2554)

กมลวรรณ โดมศรีฟ้า (2551) ได้สรุประดับความสามารถของทักษะทางการพูดของแครร์รอล (Carroll, 1982: 135) ไว้ 9 ระดับ ดังต่อไปนี้

ระดับที่ 1 ระดับผู้ใช้ภาษาไม่ได้ (Non-User) หมายถึง ระดับที่ผู้พูดไม่สามารถเข้าใจ หรือพูด ภาษาได้เลย

ระดับที่ 2 ระดับผู้ใช้ภาษาได้เล็กน้อย (Intermittent User) หมายถึงระดับที่ผู้พูด สามารถ พูดได้เพียงสองสามคำ

ระดับที่ 3 ระดับผู้ใช้ภาษาได้ในวงจำกัด (Extremely Limited User) หมายถึง ระดับ ที่ผู้ พูดพูดอย่างตะกุกตะกัก เกิดความผิดพลาดบ่อย ๆ เข้าใจบทสนทนาและรู้รายละเอียด บางส่วน จึงไม่ สามารถสนทนาได้ต่อเนื่อง อย่างเป็นเรื่องเป็นราว จับรายละเอียดไม่ได้ จับได้แต่ ใจความสำคัญ เท่านั้น

ระดับที่ 4 ระดับที่ผู้ใช้ภาษาเกือบพอเพียง (Marginal User) หมายถึงระดับที่ผู้พูด สามารถ สนทนาโต้ตอบได้ แต่ค่อนข้างเป็นคู่สนทนาเงียบ ไม่สามารถนำการสนทนา หรือ อภิปรายได้ มีความ ยากลำบากในการสนทนาหากสนทนาด้วยความเร็วปกติ ขาดความ คล่องแคล่วและความถูกต้อง การสนทนาดำเนินไปด้วยความยากลำบากและขาดความต่อเนื่องแต่ยังแสดงให้เห็นว่าเข้าใจในเรื่องที่ สนทนา มีสำเนียงในการใช้ภาษาเดิมปนอยู่ มีความแตกต่าง จากระดับที่ 3 คือคู่สนทนาที่มีความเข้าใจ ผิดน้อยกว่าคู่สนทนาในระดับที่ 3

ระดับที่ 5 ระดับที่ใช้ภาษาได้ปานกลาง (Modest User) หมายถึง ระดับที่ผู้พูด สามารถสื่อความหมายใจความหลัก แต่ยังมีข้อผิดพลาดในการใช้ไวยากรณ์ ต้องถามหรือถูกถามในบางครั้ง เพื่อให้ได้ใจความที่ชัดเจน ยังบกพร่องในด้านความสามารถในการนำการสนทนา ขาดความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา ผู้พูดพูดชัดเจนทุกถ้อยคำ ขาดความสนใจในการดำเนินเรื่องในการสนทนา ไม่มีลีลาการใช้ภาษาในการพูด

ระดับที่ 6 ระดับผู้ใช้ที่ใช้ภาษาได้ (Competent User) หมายถึง ระดับที่ผู้พูดสามารถ ค่อยในหัวข้อที่ต้องการได้ สามารถติดตามหรือปะติดปะต่อเรื่องราวที่พูดได้ เปลี่ยนเรื่องที่พูดได้ เกิดการหยุดพูดหรือเกิดการตะกุกตะกักในการพูดเป็นครั้งคราว มีความสามารถในการเริ่มต้น การสนทนาได้

ระดับที่ 7 ระดับที่ใช้ภาษาได้ดี (Good User) หมายถึง ระดับที่ผู้พูดสามารถเล่า เรื่องราวต่าง ๆ ได้อย่างชัดเจน มีการเก็บรายละเอียด มีเหตุผล สามารถสนทนาได้เป็นเรื่องเป็นราว แต่ยังไม่คล่องนัก สามารถติดตามการสนทนาเมื่อเกิดการเปลี่ยนแปลงอารมณ์ น้ำเสียงมีการพูดตะกุกตะกักหรือพูดซ้ำข้อความ แต่สามารถโต้ตอบได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ระดับ 8 ระดับผู้ใช้ภาษาได้ดีมาก (Very Good User) หมายถึงระดับที่ผู้พูดสามารถอภิปรายอย่างมีประสิทธิภาพ สามารถนำการสนทนา และดำเนินการสนทนาได้ต่อไป แสดง อารมณ์ขัน และโต้ตอบด้วยน้ำเสียงและกริยาท่าทางได้อย่างเหมาะสม

ระดับ 9 ระดับผู้เชี่ยวชาญในการใช้ภาษา (Expert User) หมายถึง ระดับที่ผู้พูด สามารถพูดได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถนำการสนทนา ดำเนินเรื่องต่อกัน ขยายความได้ และพูดได้ใจความสำคัญ

สรุปได้ว่า การพูดเพื่อการสื่อสารมีความมุ่งหมายเพื่อให้ผู้ฟังเกิดความเข้าใจในเนื้อหาของสิ่งที่ผู้พูดต้องการสื่อสาร โดยผู้พูดจำเป็นต้องใช้เทคนิคหรือกลวิธีช่วยในการสื่อสารให้เหมาะสม มีคำศัพท์ รู้ถึงวิธีการออกเสียง มีความรู้เกี่ยวกับกฎเกณฑ์ของภาษา การเลือกใช้คำให้เหมาะสมกับสถานการณ์หรือระดับผู้ฟัง มีการสื่อสารที่คล่องแคล่วเป็นธรรมชาติ รวมถึงรู้ถึงความแตกต่างของระดับภาษาของผู้ฟังเพื่อเลือกใช้ภาษาที่เหมาะสมกับกลุ่มผู้ฟัง

2.2 แนวคิดที่เกี่ยวกับปัญหาการพูดภาษาอังกฤษและเทคนิคแชโดวอิ้ง (shadowing)

การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยที่ผ่านไม่ได้เน้นทักษะการฟังและการพูด ซึ่งใช้วิธีการสอนแบบไวยากรณ์แปล (Grammar-Translation Method หรือ GT) มีการเรียนหลักไวยากรณ์และการแปลความหมายเน้นทักษะการอ่านและการเขียน การใช้ภาษาแม่เป็นสื่อการสอนและจำนวนนักเรียนต่อครูมีจำนวนมากทำให้นักเรียนมีโอกาสดูฟังภาษาอังกฤษน้อย การสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยเป็นการจัดการเรียนการสอนในฐานะภาษาต่างประเทศ ส่งผลให้การใช้ภาษาอังกฤษในห้องเรียนเท่านั้น โอกาสการฝึกทักษะภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริงไม่มากเท่าที่ควร (ปวีณย์ บุญปก, 2550)

อีกประการหนึ่ง นักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตส่วนใหญ่ออกเสียงไม่ถูกต้อง รู้คำศัพท์น้อย ไม่สามารถพูดโต้ตอบได้อย่างเป็นธรรมชาติ มีปัญหาในการสื่อความ ไม่สามารถเรียบเรียงคำพูดเพื่อสร้างประโยคได้ เนื้อหาที่เรียนไม่สอดคล้องกับการใช้ภาษาในชีวิตประจำวัน ส่งผลให้ขาดแรงจูงใจในการเรียนและขาดความคุ้นเคยในการพูดภาษาอังกฤษ (ณัชชา และ สุนีตา, 2563)

ทั้งนี้ การออกเสียงภาษาอังกฤษและเสียงพยัญชนะในตำแหน่งท้ายคำประเภทเสียงกักที่เป็นเสียงโฆษะ (voicing of final stop consonants) ได้แก่ / b, d, g เป็นปัญหาในการออกเสียงสำหรับผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศเพราะผู้เรียนจะแทนที่เสียงเหล่านี้ด้วยเสียงพยัญชนะกักประเภทอโฆษะ (voiceless stop) / p, t, k (Avery & Ehrlich, 1992) นอกจากนี้ การออกเสียงภาษาอังกฤษเกิดจากการกลมกลืนเสียงภาษาไทยเข้ากับเสียงภาษาอังกฤษ แม้ว่าคนไทยเรียนภาษาอังกฤษคนไทยส่วนใหญ่ไม่ได้ถูกสอนให้เข้าใจถึงระบบเสียงภาษาอังกฤษอย่างละเอียดผู้เรียนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่จะเลียนแบบการออกเสียงภาษาอังกฤษจากรูปแบบการออกเสียงในแบบของครูชาวไทย (Wel You Fu & Zhou Ya Lun, 1999) การสื่อสารจะมีความเป็นธรรมชาติ มีความราบรื่นและช่วยให้ผู้ฟังเข้าใจง่าย ทักษะการพูดกับการออกเสียงมีความสัมพันธ์กันโดยตรง (ยุพกา, 2558)

อูร์ (Ur, 2000) ได้อธิบายถึงสาเหตุของข้อผิดพลาดในการออกเสียงภาษาอังกฤษว่าแบ่งออกเป็น 3 ประเด็นคือ

1. เสียงบางเสียงในภาษาอังกฤษไม่มีอยู่ในภาษาแม่ทำให้ผู้เรียนไม่คุ้นเคยกับการออกเสียงเหล่านั้นจึงแทนที่เสียงเหล่านั้นโดยเสียงที่ใกล้เคียงกัน
2. เสียงบางเสียงเป็นเสียงที่มีอยู่ในภาษาแม่ แต่ไม่ได้ถือเป็นหน่วยเสียงที่แยกออกมาอย่างชัดเจนจึงทำให้ผู้เรียนไม่สามารถเรียนรู้เสียงดังกล่าวว่าสามารถทำให้เกิดความแตกต่างทางความหมายได้
3. บางครั้งผู้เรียนออกเสียงถูกต้อง แต่ผู้เรียนไม่ได้เรียนรู้ถึงการลงเสียงหนัก (stress) ในระดับคำหรือบางครั้งผู้เรียนใช้ทำนองเสียง (intonation) ของภาษาแม่มาใช้ในภาษาอังกฤษจึงส่งผลให้เกิดความเข้าใจผิดในการสื่อความหมายได้

ดังนั้น ผู้สอนต้องหาแนวทางในการช่วยเหลือผู้เรียน และจึงต้องมีเทคนิคเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพ แซโดอิ่ง (Shadowing) คือ เทคนิคการฝึกพูดเสียงที่ได้ยินซ้ำในทันทีโดยไม่รอให้จบประโยค ซึ่งเป็นเทคนิคขั้นพื้นฐานของการฝึกสำเนียง ต่อมาได้มีการนำมาใช้ในการฝึกทักษะการฟังและพูดภาษาต่างประเทศ แนวคิดเชิงทฤษฎีที่สนับสนุนการฝึกแซโดอิ่งเพื่อประโยชน์ในการเรียนรู้ภาษา คือ ทฤษฎีการเรียนรู้พุทธิ-ปัญญานิยมของ Baddeley (1974, 2000) ซึ่งกล่าวว่า ในสมองของมนุษย์จะมีศูนย์กลางในการประมวลผลสารสนเทศ ซึ่งมีพื้นที่ช่วงระยะความจำ (working memory) แบ่งได้เป็น 3 ส่วน ส่วนที่สำคัญสำหรับการฝึก คือ การประมวลผล

เกี่ยวกับเสียงหรือสารสนเทศทางภาษาพูด ที่เรียกว่าห่วงหน่วยเสียง (phonological loop) ซึ่งมีความจำช่วงระยะทำงานเพียง 2-3 วินาที (ทัตนิย์ เมธาพิสิฐ, 2554)

ทัตนิย์ เมธาพิสิฐ (2554) ได้อธิบายเกี่ยวกับหลัก 3 ประการในการฝึกทักษะการสื่อสารด้วยเทคนิคแชโดว์ (shadowing) ประกอบด้วย

1. Script shadowing คือ การฟังเสียงพร้อมกับอ่านออกเสียงตามสคริปต์เพื่อความถูกต้องของการออกเสียง

2. Prosody shadowing คือ การฟังเสียงต้นแบบและพูดตามในทันทีโดยพยายามไม่ดูสคริปต์และเลียนเสียงให้เหมือนที่สุดทั้งความเร็ว ทำนองเสียงการเน้นเสียง จังหวะการพูด เพื่อพัฒนาการพูดให้คล่องแคล่ว

3. Content shadowing คือ การฟังเสียง โดยคำนึงถึงความหมายเป็นหลัก และพูดตามในทันทีโดยไม่ดูสคริปต์

จากที่ผู้วิจัยได้ศึกษารวบรวมข้อมูลในเบื้องต้น พบว่า ผู้เรียนมักออกเสียงผิดบ่อยครั้ง การสื่อสารขาดความเป็นธรรมชาติและใช้เวลาในการตอบสนองต่อบทสนทนาค่อนข้างช้า จึงเป็นเรื่องที่จำเป็นอีกประการหนึ่งที่จะใช้นำมาวิเคราะห์สาเหตุของปัญหาการพัฒนาทักษะการสื่อสาร ทั้งนี้เพื่อให้เป็นประโยชน์ในการหาวิธีแก้ไขที่เหมาะสม ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ทำวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแชโดว์ของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไขในการเรียนการสอนนำไปสู่การบรรลุเป้าหมายในการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของผู้เรียนให้เป็นไปตามกรอบมาตรฐานของหลักสูตรและผู้เรียนต่อไป

ความหมายภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

การสื่อสารภาษาอังกฤษถือได้ว่าเป็นศาสตร์ที่สำคัญศาสตร์หนึ่ง เพราะว่าภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลางในการใช้สื่อสาร บัณฑิตยุคปัจจุบันต้องมีองค์ความรู้และสามารถใช้ภาษาอังกฤษได้ ยุคศตวรรษที่ 21 เป็นโลกไร้พรมแดนองค์ความรู้ด้านต่าง ๆ ทั่วทุกมุมโลกต่างก็ได้รับการถ่ายทอดแลกเปลี่ยนซึ่งกันและกัน ภาษาของชาติที่เป็นประเทศมหาอำนาจจะได้รับความสนใจเรียนรู้กันทั่วโลก (ภราดร สุขพันธ์, 2561)

อรุญา บำรุงกิจ (2558) ได้ให้ความหมายของการสื่อสารว่า การสื่อสารโดยใช้ทั้งวัจนภาษา และอวัจนภาษา เพื่อแสดงถึงความรู้และความคิดของผู้ส่งสาร นอกจากนั้นการพูดยังเป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ที่ผู้พูดนั้นต้องศึกษาหลักการและวิธีการเพื่อนำเสนอความรู้ด้วยภาษาที่ดีที่สุดเพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจและบรรลุถึงเป้าหมายตามผู้พูดตั้งใจไว้

อวยชัย ผกามาศ (2542) กล่าวว่า เป็นการสื่อสารทางความคิด ประสบการณ์ และ ความต้องการของผู้พูดไปสู่ผู้ฟัง เพื่อสื่อความหมายให้ผู้ฟังเกิดความเข้าใจ โดยใช้ น้ำเสียงภาษา และกริยา

ท่าทาง อย่างมีประสิทธิภาพและถูกต้องตามจรรยาบรรณและประเพณีนิยมของสังคมให้ผู้ฟังรับรู้ และเกิดการตอบสนอง (วราภรณ์ คำอ้น, 2560)

แวนท (Velette, 1967) ซิทโซปูลู (Tsitsopoulou, 1992) และ วิดโดสัน (Widdowson, 1984) มีความเห็นและให้ความหมายของการพูดในแนวทางเดียวกันว่าการพูดเป็นการแลกเปลี่ยน บทบาทระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง แต่เป็นการทำให้ผู้ฟังเข้าใจในสิ่งที่พูด และการพูดสื่อสารที่ดี พฤติกรรม ที่ไม่ใช่คำพูดที่สอดคล้องเหมาะสม มีความสำคัญเท่ากันกับความรู้ในเรื่องภาษา (กมลวรรณ โดมศรี ฟ้า, 2551)

สุมิตรา อังควัฒนกุล (2540) อธิบายว่า การพูดเป็นการถ่ายทอดความคิดความเข้าใจ และ ความรู้สึกให้ผู้ฟังได้รับรู้และเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้พูด ดังนั้นทักษะการพูดจึงเป็นทักษะที่สำคัญ สำหรับบุคคลในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน สำหรับการเรียนภาษา (สุนันทา แก้วพันธ์ช่วง, 2550)

สรุปได้ว่า การพูดหมายถึงการใช้ความสามารถด้านภาษาในการสื่อสารเพื่อจุดประสงค์ในการ เลือกลำดับข้อมูลระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง โดยใช้ทั้งวงวนภาษาการสื่อสารด้วยคำพูด อวัจนภาษาการ สื่อสารที่ใช้กิริยาท่าทางในการสื่อสาร ซึ่งผู้สื่อสารต้องคำนึงถึงวัฒนธรรมประเพณี สถานการณ์ ความ เหมาะสมในการสื่อสารเพื่อให้การสื่อสารบรรลุวัตถุประสงค์ มีความเข้าใจกันระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง อย่างมีประสิทธิภาพ

ความสำคัญภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2542 ได้ให้ความหมายของการพูด หมายถึง การเปล่งเสียงออกเป็นถ้อยคำ น้ำเสียง และกิริยาอาการ เพื่อถ่ายทอดอารมณ์ ความรู้สึกนึกคิด ความรู้ ประสบการณ์ ตลอดจนความต้องการของผู้พูดให้ผู้ฟังรับรู้ และเกิดการตอบสนอง (ราชบัณฑิตยสถาน, 2542)

เจนจิรา ชัยปาน และคณะ (2556) ได้กล่าวถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารว่า ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่มีผู้ใช้ในการสื่อสารทั่วโลก ประเทศไทยให้ความสำคัญกับภาษาอังกฤษเพื่อ สร้างความได้เปรียบในการประกอบอาชีพในทุกสาขาวิชาโดยเฉพาะด้านการศึกษาและการให้บริการ

ศิริพันธ์ เอื้อนไธสงค์ (2560) ได้กล่าวเพิ่มเติมว่า เรียนการสอนภาษาอังกฤษตามแนวการสอน ภาษาเพื่อการสื่อสาร ทักษะการพูดภาษาอังกฤษมีความสำคัญที่สุด เพราะการพูดเป็นวิธีการติดต่อที่ สะดวกและง่ายกว่าวิธีอื่น ๆ ไม่ว่าจะเป็นการสื่อสารเพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็นต่าง ๆ ระหว่างบุคคล

Leong และ Ahmadi (2017 : 34-41) ได้กล่าวถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ว่า การพูดเป็นทักษะที่ใช้บ่อยที่สุดทักษะหนึ่ง การที่จะสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้นผู้พูด จำเป็นต้องเรียนรู้การออกเสียง ไวยากรณ์หรือหลักภาษา คำศัพท์ ความคล่อง และต้องสื่อสารให้ เข้าใจด้วยในการสื่อสารกับผู้อื่นในชีวิตประจำวัน และเป็นทักษะที่ต้องเรียนรู้ก่อนทักษะการเขียนและ การอ่าน เป็นทักษะที่ไม่สามารถพัฒนาได้ง่าย ๆ เพราะการที่จะสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้น

ผู้พูดจำเป็นต้องเรียนรู้การออกเสียง ไวยากรณ์หรือหลักภาษา คำศัพท์ ความคล่อง และต้องสื่อสารให้เข้าใจด้วย

จากความสำคัญดังกล่าวสามารถสรุปได้ว่า ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษมีความสำคัญในแง่ของการใช้งานในวงกว้างระดับสากล เพราะเป็นวิธีการติดต่อสื่อสารที่รวดเร็ว ผู้ที่สามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพจะได้รับประโยชน์สูงสุดในการประกอบอาชีพ การศึกษา สามารถเข้าถึงข้อมูลข่าวสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ความสำคัญของการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแชโดอิ่ง

ทัศนีย์ เมธาพิสิฐ (2554) ได้ให้คำนิยาม แชโดอิ่ง (shadowing) ว่า การฝึกพูดซ้ำตามเสียงที่ได้ยินให้ได้ถูกต้องที่สุดในทันที ซึ่งเป็นเทคนิคขั้นพื้นฐานสำหรับฝึกผู้ที่จะเป็นล่าม การฝึกลักษณะนี้มีลักษณะเฉพาะที่แตกต่างจากการฝึกแบบออกเสียงตาม (repeating) โดยเทคนิคแชโดอิ่งได้ถูกนำไปใช้อย่างแพร่หลายในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

Tamai (1997) ได้ให้คำนิยามไปในทางเดียวกันว่า แชโดอิ่ง คือ รูปแบบการฟังที่ผู้เรียนจับคำพูดแล้วพูดตามให้ทันท่วงทีตามข้อมูลที่ฟัง

ธนพร ศรีวุฒิมงคล (2559) ได้กล่าวเสริมว่า วิธีการฝึกพูดซ้ำตามเสียงที่ได้ยินทั้ง ๆ อย่างนั้น โดยไม่ต้องรอให้จบประโยคหนึ่ง ๆ แต่เป็นการพูดออกมาทันทีที่ได้ยินเสียง กล่าวคือ เป็นการพูดตามเสียงที่ได้ยินจากซีดีในทันที ไม่เกินครึ่งวินาที โดยไม่หยุดเครื่องเล่นซีดี ดังนั้น การฝึกแบบแชโดอิ่งจึงจากสำหรับที่ไม่คุ้นชินในช่วงแรก

ทัศนีย์ เมธาพิสิฐ (2554) ได้กล่าวเพิ่มเติมว่า งานวิจัยที่เกี่ยวกับแชโดอิ่ง เริ่มมีมาตั้งแต่ทศวรรษที่ 1960 ในการศึกษาด้านจิตวิทยา หลังจากที่ได้มีการนำเทคนิคแชโดอิ่งมาใช้เป็นวิธีฝึกขั้นพื้นฐานสำหรับผู้ที่จะทำงานล่ามมาระยะหนึ่งจนพบว่า เทคนิคดังกล่าวเป็นวิธีที่มีประสิทธิภาพในการพัฒนาทักษะการฟังของผู้ฝึกทักษะล่าม ต่อมาจึงได้มีการนำไปประยุกต์ใช้ในการฝึกทักษะภาษาอังกฤษสำหรับผู้เรียนในประเทศญี่ปุ่นอย่างกว้างขวาง

Kadota (2004) กล่าวว่า เทคนิคแชโดอิ่งมีประโยชน์อย่างยิ่งในการกระตุ้นความสามารถในการประมวลผลสารสนเทศ อาทิ การประมวลผลจากเสียงที่ได้ยินเพื่อเก็บไว้ในพื้นที่ช่วงระยะความจำของเรา เช่น การจดจำหมายเลขโทรศัพท์ใหม่ ๆ เราจะพยายามท่องซ้ำให้ขึ้นใจซึ่งจะทำให้เกิดการบันทึกหรือจดจำไว้ในสมองมากขึ้น แชโดอิ่งจึงเป็นกระบวนการเรียนรู้ผ่านการพูดทวนซ้ำ ๆ ซึ่งมีความสัมพันธ์อย่างลึกซึ้งกับหลักการการประมวลผลสารสนเทศของมนุษย์ (Information Processing) ซึ่งแบ่งได้เป็น 3 ระยะคือ 1) การบันทึกผัสสะ (sensory register) 2) ความจำระยะสั้น (short-term memory) 3) ความจำระยะยาว (long term memory)

Tamai et al. (2002) และ Torikai (2003) ได้ทำการศึกษาวิจัยเชิงทดลองโดยมีผลวิจัยว่าการฝึกแชโดอิ่ง มีประโยชน์ในการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดในภาษาอังกฤษ

ทัศนีย์ เมธาพิสิฐ (2554) ได้นำเสนอรูปแบบการฝึกทักษะการพูดด้วยเทคนิคแชโดอิ่ง ประกอบด้วย 6 ขั้นตอนดังต่อไปนี้ 1) อ่านออกเสียงตามสคริปต์ (oral reading) ก่อนเริ่มฝึกแชโดอิ่ง 2) ฟังเสียงต้นแบบและอ่านออกเสียงตามสคริปต์ (parallel reading) 3) ฟังเสียงต้นฉบับไปพลาจฝึกพูดตามในทันทีโดยเน้นการเลียนเสียงให้เหมือนต้นฉบับ (prosody shadowing with script) 4) ฟังเสียงต้นฉบับไปพลาจฝึกพูดตามในทันทีโดยเน้นการเลียนเสียงให้เหมือนต้นฉบับ (prosody shadowing with no script) 5) ฟังเสียงต้นฉบับไปพลาจฝึกพูดตามในทันทีโดยเน้นความเข้าใจในเนื้อหา (content shadowing) 6) อ่านออกเสียงตามสคริปต์ (oral reading) หลังฝึกแชโดอิ่ง

สรุปได้ว่า แชโดอิ่ง (shadowing) เป็นเทคนิคในการฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2 (L2) ได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยใช้วิธีการฟังและพูดตามเสียงที่ยินตามขั้นตอนการฝึกเทคนิคแชโดอิ่ง

แบบฝึกการสนทนาการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้เทคนิคแชโดอิ่ง

1) ความหมายของแบบฝึกการสนทนาการพูดภาษาอังกฤษ

แบบฝึกทักษะ มีชื่อเรียกแตกต่างกันออกไป เช่น แบบฝึก แบบฝึกหัด แบบฝึกเสริมทักษะ ชุดฝึก หรือชุดการฝึก ในการเรียนการสอน การฝึกมีความจำเป็นเป็นอย่างมากเพราะช่วยส่งเสริมและพัฒนาให้ผู้เรียนเกิดทักษะและเข้าใจในบทเรียนมากขึ้น นอกจากนี้ ผู้เรียนยังสามารถแก้ไขข้อบกพร่องทางการเรียนด้วยการฝึกจากแบบฝึกที่ผู้สอนสร้างขึ้น การฝึกปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอจะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดียิ่งขึ้น ได้มีผู้ให้คำจำกัดความของแบบฝึกทักษะไว้ดังนี้ เว็บไซต์ (Webster, 1979, p.640 อ้างถึงใน เตือนใจ ตรีเนตร, 2544, หน้า 10) ได้ให้ความหมายของแบบฝึกว่า แบบฝึกหมายถึง โจทย์ปัญหาหรือตัวอย่างที่ยกมาจากหนังสือ เพื่อนำมาสอนหรือให้ผู้เรียนฝึกฝนทักษะต่าง ๆ ให้ดีขึ้น หลังจากที่เรียนบทเรียน มานิต มานิตเจริญ (2547: 480) ได้กล่าวถึงความหมายของแบบฝึกว่า หมายถึงแบบฝึกหัดที่เป็นตัวอย่างหรือบทเรียนที่ใช้ฝึกทำให้เกิดความชำนาญ ราชบัณฑิตยสถาน (2546, 641) แบบฝึก หมายถึง แบบฝึกหัดที่เป็น แบบอย่าง ปัญหาหรือคำสั่งที่ตั้งขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนฝึกตอบ เตือนใจ ตรีเนตร (2544: 5) ได้กล่าวไว้ว่า แบบฝึกเป็นสื่อประกอบการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้จากการ ปฏิบัติด้วยตนเอง ได้ฝึกทักษะเพิ่มเติมจากเนื้อหา จนปฏิบัติได้อย่างชำนาญและสามารถนำไปใช้ใน ชีวิตประจำวันได้ ศศิธร ธัญลักษณ์นันท์ (2542: 375) ให้ความหมายแบบฝึกเสริมทักษะว่า หมายถึง แบบฝึกเสริมทักษะที่ใช้ฝึกความเข้าใจ ฝึกทักษะต่าง ๆ และทดสอบความสามารถของผู้เรียนตามบทเรียนที่ผู้สอนสอนว่า ผู้เรียนเข้าใจและสามารถนำไปใช้ได้ มากน้อยเพียงใด อังศุมาลิน เพิ่มผล (2542: 8) ได้ให้คำจำกัดความไว้ว่า แบบฝึก หมายถึง งาน กิจกรรมหรือประสบการณ์ที่ผู้สอนจัดให้ ผู้เรียนได้ฝึกหัด เพื่อทบทวนฝึกฝนเนื้อหาความรู้ต่าง ๆ ที่ได้เรียนไปแล้ว จนสามารถปฏิบัติได้ด้วย ความชำนาญและผู้เรียนสามารถนำไปใช้ใน ชีวิตประจำวัน ได้ ลักษณะ อินทจักร (2538: 160) ให้ ความหมายว่าแบบฝึกเสริมทักษะ หมายถึงงานหรือการบ้าน

ที่ผู้สอนมอบหมายให้ผู้เรียนทำเพื่อ ทบทวนความรู้ที่ได้เรียนมาแล้ว ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2535: 16) ได้ให้ความหมายของแบบฝึกเสริม ทักษะว่าหมายถึงสิ่งที่ผู้เรียนต้องใช้ควบคู่กับการเรียน มีลักษณะเป็นแบบฝึกที่ครอบคลุมกิจกรรมที่ ผู้เรียนพึงกระทำ อาจกำหนดแยกเป็นแต่ละหน่วย หรืออาจรวมเล่มก็ได้

จากข้อมูลเบื้องต้นสามารถสรุปได้ว่า แบบฝึกทักษะภาษาอังกฤษ หมายถึง เป็นสื่อหรือชุดกิจกรรมชนิดหนึ่งประกอบในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ใช้ควบคู่กับการเรียน เพื่อทบทวนความรู้ที่ได้เรียนมาและเพื่อทดสอบความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษของตัวเอง อันจะ ช่วยให้ ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้จากการปฏิบัติด้วยตนเอง ได้ฝึกทักษะเพิ่มเติมจากเนื้อหา จนปฏิบัติได้ อย่างชำนาญและสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

2) ความสำคัญของแบบฝึกการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้เทคนิคแซดอึ้ง

นักวิชาการหลายท่านได้กล่าวถึงความสำคัญของแบบฝึกเสริมทักษะว่าเป็นหัวใจของการสอนวิชาทักษะ เพราะผู้เรียนจะมีทักษะมากขึ้นเพียงใดขึ้นอยู่กับฝึก การฝึกอย่างถูกวิธีจะทำให้เกิดความชำนาญ คล่องแคล่วว่องไวและทำได้โดยอัตโนมัติ (ลักษณะ อินทจักร 2538: 163) สอดคล้องกับ วีระ ไทยพานิช (2529: 11) ซึ่งได้อธิบายว่า แบบฝึกเสริมทักษะทำให้เกิดการเรียนรู้จากการกระทำจริง เป็นประสบการณ์ตรงที่ทำให้ผู้เรียนสามารถรู้และจดจำสิ่งที่เรียนได้ดี จนนำไปใช้ในสถานการณ์เช่นเดียวกันได้ ในขณะที่ บุญนา เกษี (2556) ได้ให้ความหมายของการฝึกทักษะว่า เป็นสื่อการสอนที่ออกแบบมาเพื่อให้นักเรียนได้ฝึกฝนด้วยตนเองจนกระทั่งความรู้และความเข้าใจของพวกเขาเพิ่มขึ้น กิจกรรมที่ดำเนินการในการฝึกนี้จะครอบคลุมเนื้อหาที่ได้รับการสอนแล้ว ส่งผลให้นักเรียนมีความรู้และทักษะมากขึ้น นอกจากนี้ยังทำให้ผู้เรียนสามารถเห็นความก้าวหน้าของตนเองจากผลการเรียนรู้ได้

จากแนวคิดสามารถสรุปได้ว่า แบบฝึกเสริมทักษะเป็นเครื่องมือสำคัญที่จะช่วยให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนสูงขึ้น มีความสำคัญและจำเป็นต่อการเรียนวิชาที่ต้องการฝึกฝนเพื่อให้เกิดทักษะ ความชำนาญ มีความเข้าใจเนื้อหาบทเรียนมากยิ่งขึ้นและทำได้โดยอัตโนมัติ

3) ลักษณะที่ดีของแบบฝึกเสริมทักษะ

มีนักวิชาการหลายท่านได้กล่าวถึงลักษณะที่ดีของแบบฝึกเสริมทักษะไว้ว่า แบบฝึกเสริมทักษะที่มีประสิทธิภาพต้องมีลักษณะดังต่อไปนี้คือต้องเกี่ยวข้องกับสิ่งที่เรียนมาแล้ว เหมาะสมกับวัยหรือความสามารถของผู้เรียนเข้าใจง่าย ใช้เวลาเหมาะสม ไม่นานเกินไป น่าสนใจและท้าทายให้แสดงความสามารถมีกิจกรรมที่หลากหลายรูปแบบเพื่อไม่ให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่าย มีคำสั่ง คำอธิบาย และมีคำแนะนำในการใช้สั้น ๆ และชัดเจนเรียงลำดับจากง่ายไปยากและตอบสนองความแตกต่างระหว่างบุคคลเพราะผู้เรียนแต่ละคนมีความแตกต่างกันในหลายด้านเช่นความต้องการ ความสนใจ ความพร้อม ระดับสติปัญญาประสบการณ์ (โรจนา แสงรุ่งรวี, 2531: 22 และ กุศยา แสงเดช, 2545)

2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.3.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเทศ

ธีราภรณ์ พลายเล็ก (2554) ได้ศึกษาระดับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ และปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชา ภาษาอังกฤษ ในมหาวิทยาลัยราชภัฏในเขตกรุงเทพมหานคร โดยการใช้แบบสอบถามศึกษาเกี่ยวกับ ปัจจัยดังกล่าว และแบบสัมภาษณ์ในการประเมินความในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาโดยให้ คะแนนเต็ม 20 แล้วแบ่งระดับความสามารถตาม 3 ช่วงคะแนน คือ 0-10 (ระดับต่ำ) 11-15 (ระดับกลาง) 16-20 (ระดับสูง) พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ใน ระดับกลาง โดยที่ ปัจจัยด้านผู้เรียน คือ กลวิธีการเรียนและลักษณะนิสัยในเรื่องการใช้ภาษา และ ปัจจัยด้านข้อมูลพื้นฐาน คือ ระดับผลการเรียน ต่างมีผลต่อการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา อย่างมี นัยสำคัญที่ ระดับ 0.05

นางสมร พงษ์พานิช (2551) ได้ศึกษาปัญหาการพูดภาษาอังกฤษแบบเป็นทางการของ นักศึกษาระดับปริญญาตรี โดยใช้รูปแบบการพูดนำเสนอและการพูดแสดงความคิดเห็นในที่ชุมชน แล้วเก็บข้อมูลโดยแบบสอบถาม การสังเกตแบบมีส่วนร่วมและการสัมภาษณ์เชิงลึก ในขั้นต้นพบว่า ปัญหาส่วนใหญ่ของการพูดภาษาอังกฤษอย่างเป็นทางการของนักศึกษา คือ การขาดความมั่นใจในตนเอง เนื่องจากพื้นฐานเดิมและขาดทักษะการใช้ภาษาในการสื่อสารในสภาพจริง รวมถึงมีปัญหา ด้าน การใช้ศัพท์ การออกเสียง การใช้ไวยากรณ์และการเรียงประโยค อีกทั้ง ยังขาดทักษะการคิด วิเคราะห์ และให้เหตุผลสนับสนุนความคิด หลังจากฝึกให้มีการลงมือปฏิบัติอย่างจริงจังต่อเนื่อง ภายใต้อาจารย์ แนะนำและแก้ไขข้อบกพร่องเป็นรายบุคคล พบว่า นักศึกษามีความมั่นใจและมีการพัฒนา ความสามารถทางการพูดมากขึ้น

เบญจพร มีพร้อม จันทร์คล้าย (2557: บทคัดย่อ) “เรื่องคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่นักศึกษามัก ออกเสียงผิดในการเรียนสนทนาภาษาอังกฤษระดับปริญญาตรีมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ธัญบุรี” ผลการวิจัยพบว่าจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 60 คน เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรีในรายวิชาสนทนาภาษาอังกฤษภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 จากสายสังคมศาสตร์และวิทยาศาสตร์การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติเชิงพรรณนาหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้พยัญชนะที่นักศึกษามีปัญหาในการออก เสียงท้าย ได้แก่ /t/, /d//, p s z v d³ และมักไม่ออกเสียง m n t d ที่เป็นพยัญชนะท้ายที่มาพร้อม สระ aI aU

อุบลรัตน์ อ่วมด้วง (2555) ได้ศึกษา การพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ สำหรับนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาเอกเทคโนโลยีวิศวกรรมไฟฟ้า คณะอุตสาหกรรมและเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ วิทยาเขตวังไกลกังวล พบว่า จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 30 คน ผลการวิจัยพบว่า 1. ประสิทธิภาพของแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ มีค่าเท่ากับ $82.48/81.83$ ซึ่งถือว่ามีประสิทธิภาพเป็นไปตามเกณฑ์ 2. ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักศึกษาหลังการใช้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพสูงกว่าก่อนเรียนโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ธนิตา สังข์บัวศรี (2564, บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาการพัฒนาชุดกิจกรรมฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์การอ่าน ระดับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 โรงเรียนวัดสลักเหนือ สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดนนทบุรี จำนวน 38 คน พบว่า ชุดกิจกรรมฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์การอ่านระดับ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีประสิทธิภาพเท่ากับ $82.72/82.22$ ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ $80/80$ 2) นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนซึ่งเป็นไปตามข้อกำหนดที่ตั้งไว้แสดงให้เห็นว่า นักเรียนมีความก้าวหน้าในการเรียนพบว่า มีความก้าวหน้าเฉลี่ยเพิ่มขึ้น 20 คะแนนและมีค่าร้อยละความก้าวหน้า เฉลี่ยเพิ่มขึ้นร้อยละ 50.00 3) นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์การอ่านระดับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในภาพรวมมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากโดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.13

ณัฐกฤตา คงรัตน์ และทับทิมทอง กอบัวแก้ว. (2563, บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาการพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กระบวนการเรียนรู้ด้วยตนเอง สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบางช้างวิทยา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำนวน 30 คน พบว่า ประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะฯ ที่พัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพ $87.33/83.75$ ซึ่งมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ที่ $80/80$ ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียน พบว่า คะแนนสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดัชนีประสิทธิผลของการจัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกทักษะฯ ที่พัฒนาขึ้น ซึ่งได้ว่า ค่าดัชนีประสิทธิผลของการจัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกทักษะฯ ที่พัฒนาขึ้น มีค่าเท่ากับ 0.6279 สูงกว่าเกณฑ์ 0.50 แสดงว่า ผู้เรียนมีพัฒนาการ

ด้านการเรียนรู้และมีทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเพิ่มขึ้น 0.6279 หรือคิดเป็นร้อยละ 62.79

พวงมณี ตันติวงศ์ (2550, น. บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาการใช้สถานการณ์ในการสอนภาษาอังกฤษท่องเที่ยว กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ปีที่ 1 สาขาวิชาการท่องเที่ยว กลุ่ม 2 คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ จำนวน 21 คน ใช้วิธีคัดเลือกแบบเจาะจง (Purposive-Sampling) ผลการศึกษาค้นคว้าปรากฏดังนี้

1. นักศึกษามีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งแสดงว่าการจัดการสอนโดยใช้ กิจกรรมสถานการณ์ส่งเสริมให้นักศึกษาพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ

2. นักศึกษามีความคิดเห็นโดยรวมว่า การเรียนการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลองทำให้นักศึกษาสามารถนำความรู้ไปใช้ในสถานการณ์จริงได้ เพราะสถานการณ์จำลองที่เรียนใกล้เคียง ชีวิตจริง ขั้นตอนของสถานการณ์จำลองเข้าใจง่ายและสามารถปฏิบัติได้ เปิดโอกาสให้นักศึกษาได้ แสดงความคิดเห็นอย่างเต็มที่รวมทั้งช่วยกระตุ้นให้นักศึกษาทุกคนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม และรู้จักการทำงานร่วมกัน

บวรจิต พลจันทร์ (2551, น. บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาการพัฒนาทักษะการพูด ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้สถานการณ์จำลองกลุ่มตัวอย่างในการศึกษา ค้นคว้าครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/3 โรงเรียนปากชมวิทยา อำเภอปากชม สังกัด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเลยเขต 1 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550 จำนวน 28 คน ได้มาโดย วิธีการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) ผลการศึกษาค้นคว้าปรากฏดังนี้

1. แผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้สถานการณ์จำลองมีประสิทธิภาพเท่ากับ 78.23/79.66 แสดงว่า แผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้มีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ 75/75

2. ดัชนีประสิทธิผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้สถานการณ์จำลอง เท่ากับ 0.66 แสดงว่า นักเรียนได้เรียนรู้และพัฒนาทักษะการพูด ภาษาอังกฤษตามจุดประสงค์การเรียนรู้ และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ภาษาไทยร้อยละ 66

3. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่จัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลอง มีทักษะการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนเพิ่มขึ้นจากก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ดวงทิพย์ โสฬสเสาวภาคย์ (2557, น. บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาการพัฒนากิจกรรมสถานการณ์จำลอง เพื่อเสริมสร้างความสามารถในด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้

บริบทเมืองเพชรบุรี สำหรับนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ กลุ่มเป้าหมาย คือ นักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาการท่องเที่ยว วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี จำนวน 18 คน โดยวิธีการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive random sampling) ผลการวิจัยพบว่า

1. ครูและนักเรียนต้องการให้มีการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมสถานการณ์จำลอง โดยใช้บริบทเมืองเพชรบุรี สำหรับนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ

2. ผลการพัฒนาและหาประสิทธิภาพของกิจกรรมสถานการณ์จำลองเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้บริบทเมืองเพชรบุรี สำหรับ นักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ จำนวน 8 แผน ประสิทธิภาพ มีค่าเท่ากับ 78.86177.96

3. ผลการทดลองใช้กิจกรรมสถานการณ์จำลอง เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้บริบทเมืองเพชรบุรี มี 6 ขั้นตอนดังนี้ (1) ขั้นนำด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้บริบทเมืองเพชรบุรี มี 6 ขั้นตอนดังนี้ (1) ขั้นนำบทเรียน (2) ขั้นฝึกปฏิบัติ (3) ชั้นแสดงสถานการณ์จำลอง (4) ชั้นวิเคราะห์และอภิปรายผล (5) ชั้นแสดงสถานการณ์จำลองครั้งที่ 2 และ (6) ชั้นสรุปผลและประเมินผล 4) ผลการประเมิน พบว่า (1) นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5 (2) นักเรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับดี และ (3) นักเรียนมีเจตคติต่อกิจกรรมสถานการณ์จำลองอยู่ในระดับมาก

ชัยวัฒน์ บวรวิฒนเศรษฐ์ และคณะ (2558) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ สำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ผลการวิจัยพบว่า รูปแบบการเรียนการสอนอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ สำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ผลการวิจัยพบว่า รูปแบบที่พัฒนาขึ้นประกอบด้วย 5 องค์ประกอบ ได้แก่ หลักการจุดมุ่งหมาย เนื้อหา กระบวนการจัดการเรียนรู้ และการวัดผลและประเมินผล ดังนั้นจึงอธิบายได้ว่ารูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้แนวคิดสมดุภาษาสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 6 เป็นรูปแบบการเรียนการสอนที่มีกระบวนการพัฒนาอย่างเป็นระบบ มีความน่าเชื่อถือ สามารถนำไปใช้เป็นแนวทางสำหรับการจัดการเรียนการสอนเพื่อเสริมสร้างและพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษควบคู่ไปกับการเสริมสร้างเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษให้กับผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

เกดสินี พลบูรณ์ (2554) ได้ทำการวิจัยเรื่อง รูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ Seven AIMS ตามแนวคิดแบบสมดุสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มเป้าหมายมีคะแนนสมรรถนะทางภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงกว่าก่อน การทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ที่ระดับ .01 และสอดคล้องกับ กันตวรรณ มีสมสาร (2554) ได้ ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนารูปแบบ การเรียนการสอนภาษาโดยบูรณาการแนวคิดสมดุลภาษาและการเรียนรู้แบบร่วมมือเพื่อส่งเสริม ความสามารถทางภาษาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ผลการวิจัย พบว่า คะแนนเฉลี่ย ความสามารถทางภาษาของกลุ่มทดลองสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยก่อน การทดลอง อย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05 และคะแนนเฉลี่ยความสามารถทางภาษาของกลุ่มทดลองสูงกว่า คะแนนเฉลี่ย ของกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.3.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในต่างประเทศ

Bishop (1967) ได้ศึกษาทัศนคติของนักเรียนโดยวิธีสังเกตครูที่สอนในชั้น เรียน และให้ คะแนนการสังเกตกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาจำนวน 4.368 คน แยกเป็นกลุ่มตาม ระดับความสามารถทางการเรียน พบว่า นักเรียนที่มีความสามารถต่างกัน มีทัศนคติต่อครูต่างกัน กลุ่มที่มีความสามารถทางการเรียนที่สูงมีทัศนคติที่ดีกว่ากลุ่มที่มีความสามารถทางการเรียน นักเรียนที่มีอายุ ต่างกันมีทัศนคติต่อครูต่างกัน นักเรียนที่มีอายุมากจะมีทัศนคติที่ดีต่อครูมากกว่า นักเรียนที่มีอายุน้อย และ นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อครูที่มีอายุต่ำกว่า 35 ปี มากกว่าครูที่มีอายุสูงกว่า 35 ปี

Wang (2006) ได้ศึกษาผลการออกแบบกิจกรรมเพื่อการสื่อสารในวิชาภาษาอังกฤษ โดยทำการศึกษาปัญหา พบว่า มี สาเหตุหลักคือ การใช้ภาษาของนักศึกษาอยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์ และเกิดความล้มเหลวในการสื่อสารขั้นพื้นฐานโดยเปรียบเทียบผลการเรียนภาษาอังกฤษของ นักศึกษาชาวจีน ระดับปีที่ 1 ของมหาวิทยาลัยของกิ่ง นอร์มอล จำนวน 2 กลุ่ม ๆ ละ 38 คน โดยกลุ่มทดลองได้รับการสอนกิจกรรมเพื่อการสื่อสาร และกลุ่มควบคุมสอนแบบเดิม ผลการทดลอง พบว่านักศึกษาทั้งสองกลุ่มที่พัฒนาการแตกต่างกัน กลุ่มที่สอนโดยใช้กิจกรรมเพื่อสื่อสารทำให้ นักเรียนมีพัฒนาการด้านการสื่อสารสูงขึ้นอย่างมีนัยทางสถิติ

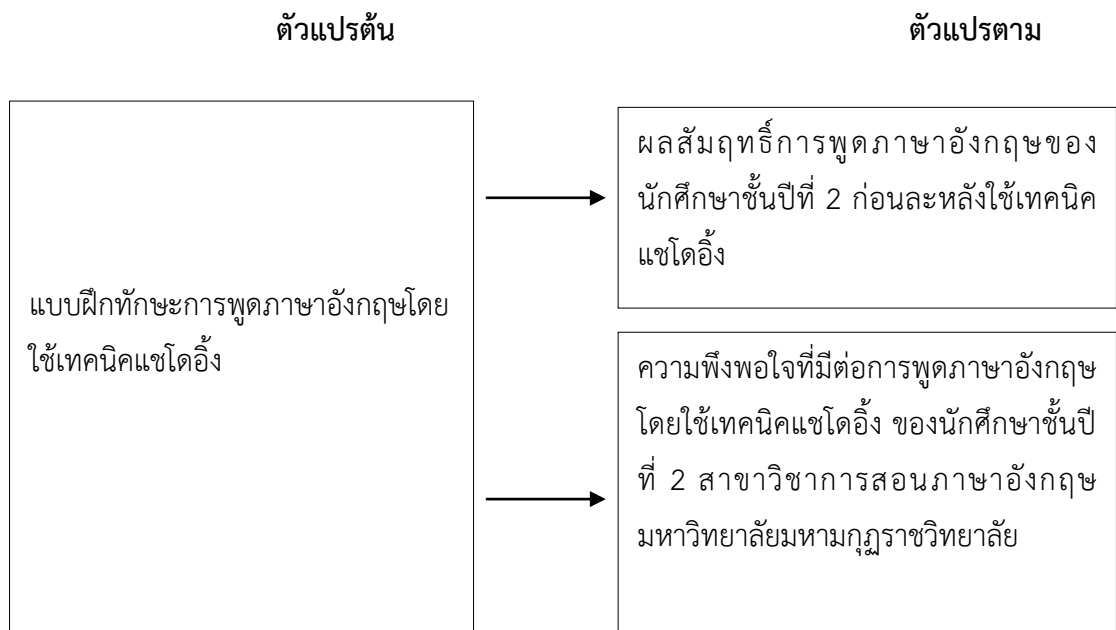
Karasawa (2010) ก็ได้ทดลองนำการฝึก Content Shadowing และ Prosody Shadowing มาใช้กับผู้เรียนชาวไทยผู้มีภาษาแม่เป็นภาษาไทย จำนวน 1 คน เป็น ระยะเวลา 10 วัน เพื่อพิจารณาว่าการฝึกแซโดอิ่งในระยะเวลาสั้น ๆ จะมีการเปลี่ยนแปลงต่อการออก เสียงของผู้เรียน อย่างไรก็ตาม โดยก่อนและหลังฝึก Shadowing ได้ให้ผู้เรียนอ่านออกเสียงและ บันทึกเสียงเอาไว้ จากนั้นจึงนำการออกเสียงทั้ง 2 ครั้งมาเปรียบเทียบกัน จากการเก็บข้อมูล ซึ่งได้ ดำเนินการ 5 วัน หลังจากทดลอง ผลก็คือ ข้อผิดพลาดในการออกเสียงสูงต่ำลดลง และสามารถเห็น การพัฒนาของ การออกเสียงจากการฝึกแซโดอิ่งได้

นอกจากนั้น Toda และ Okubo (2011) ได้สร้างแบบสำรวจเพื่อสำรวจว่า หากในกรณี ให้ผู้เรียนฝึก Shadowing ด้วยตนเอง จะให้ผลเป็นที่น่าสังเกตอย่างไรบ้าง จากผลการสำรวจ ได้แบ่งพัฒนาการที่ดีขึ้นออกเป็นด้านต่าง ๆ ด้านที่พัฒนาดีขึ้นมาที่สุดคือเรื่องการออกเสียงสูงต่ำ รองลงมาคือ ทำนองเสียง เสียงเดี่ยว และเสียงพยางค์พิเศษตามลำดับ จุดที่น่าสังเกตอีกประการหนึ่ง คือ ผู้เรียนมีความรู้ในเรื่องของจังหวะการออกเสียงภาษาญี่ปุ่นมากขึ้น

จากเอกสารและงานวิจัยในช่วงต้นสรุปความได้ว่า จากการศึกษาของงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่าการสอนภาษาอังกฤษ โดยการนำกิจกรรมมาปรับใช้ในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษและเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เผชิญกับสภาพการณ์ใกล้เคียงกับชีวิตจริง ช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการกระตือรือร้นในการทำกิจกรรม และช่วยส่งเสริมในด้านการแสดงออกทำให้ผู้เรียนมีความกล้าที่จะพูดภาษาอังกฤษออกมา อีกทั้งบรรยากาศในห้องเรียนจะเต็มไปด้วยความสนุกสนานและไม่ตึงเครียด มีรูปแบบการเรียนการสอนที่มีกระบวนการพัฒนาอย่างเป็นระบบ มีความน่าเชื่อถือ สามารถนำไปใช้เป็นแนวทางสำหรับการจัดการเรียนการสอนเพื่อเสริมสร้างและพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษควบคู่ไปกับการเสริมสร้างเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษให้กับผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2.4 สรุปกรอบแนวคิด

จากการศึกษาและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพูดภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพสามารถใช้เทคนิคแชโดอิ่ง (shadowing) โดยการฝึกแชโดอิ่งมีประโยชน์ในการพัฒนาทักษะการพูดให้เร็วและคล่องขึ้น ช่วยแก้ไขการออกเสียงที่ผิดได้ โดยเฉพาะอัตราความถูกต้องในการออกเสียงจะดีขึ้น ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิดของ ทศนีย์ เมธาพิสิฐ (2554) ชญาอนุตม์ บุญพระเกศ (2558) และยุพกา พุกุชิม่า (2558) ที่กล่าวถึงด้านการพัฒนาการออกเสียงของผู้ฝึกด้วยตนเอง ช่วยให้ออกเสียงได้คล่องขึ้นเป็นธรรมชาติเหมือนเจ้าของภาษามากขึ้น และตระหนักรู้ถึงข้อผิดพลาดในการออกเสียงของตนเองอันนำไปสู่การแก้ไขเสียงที่ผิดได้ด้วยตนเอง นอกจากนี้ ยังช่วยให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงดีขึ้น (การออกเสียงหลังการฝึกแชโดอิ่งโดยเฉลี่ยความถูกต้องสูงกว่าก่อนการฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยสรุปว่า เทคนิคแชโดอิ่งมีประสิทธิภาพสำหรับพัฒนาการสื่อสารสำหรับคนไทย จึงสร้างเป็นกรอบแนวคิดของการวิจัย ดังปรากฏ ดังต่อไปนี้

ภาพที่ 1 รูปภาพกรอบแนวคิดในการวิจัย (Conceptual Framework)

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

งานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) โดยใช้เทคนิคแชโดอิ่ง ซึ่งมีวัตถุประสงค์ เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแชโดอิ่ง (shadowing) สำหรับของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัย มหามกุฏราชวิทยาลัย ก่อนเรียนและหลังเรียนโดยเทคนิคแชโดอิ่ง (shadowing) เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษและข้อเสนอแนะของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัย มหามกุฏราชวิทยาลัย ที่มีต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแชโดอิ่ง (shadowing) โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาค้นคว้าและทำการวิจัย ซึ่งมีลำดับขั้นตอน ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. รูปแบบการวิจัย
3. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย
4. การดำเนินการวิจัย
5. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
6. การสร้างและการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย
7. วิธีเก็บรวบรวมข้อมูล
8. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

- ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษาปริญญาตรี นักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2564 จำนวน 14 รูป/คน

- กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาปริญญาตรี นักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2564 จำนวน 14 รูป/คน ที่ได้มาจากการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เนื่องจากนักศึกษาชั้นปีที่ 2 มีจำนวนน้อย จึงใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

3.2 รูปแบบการวิจัย

3.2.1 แบบแผนการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ได้ใช้แบบแผนการวิจัย One Group Pre-test Post-test Design (เสริมพงศ์ วงศ์มลวไสย, 2548 หน้า 57) โดยมีลักษณะการวิจัย ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 แบบแผนการวิจัยแบบ One Group Pre-test Post-test Design

กลุ่ม	Pre-test	Treatment	Post-test
ทดลอง	□ ₁	X	□ ₂

□₂ หมายถึง การทดสอบก่อนเรียน (Pre-test)

X หมายถึง การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิคแซโดอิ่ง

□₂ หมายถึง การทดสอบหลังเรียน (Post-test)

3.3 ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ แบบฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิ่ง

ตัวแปรตาม ได้แก่

- ผลสัมฤทธิ์การพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ก่อนและหลังใช้เทคนิคแซโดอิ่ง

- ความพึงพอใจที่มีต่อการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิ่ง ของนักศึกษาชั้นปีที่

ที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

3.4 การดำเนินการวิจัย

การดำเนินการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้พัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิ่ง ของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2564 จำนวน 14 คน

1. ทดสอบก่อนเรียน (pre-test) ด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง บทสนทนาในชีวิตประจำวันชนิดแบบถาม-ตอบ จำนวน 5 ชุด จำนวน 185 ประโยคที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น กับนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง

2. ดำเนินการตามแผนการทดลอง การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยเทคนิค แซโดอิ่ง จะมีการฝึกทักษะทุกครั้งและทำการบันทึกคะแนนไว้ทุกครั้ง

3. เมื่อดำเนินการสอนตามแผนการทดลองครบแล้ว จึงทำการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังเรียน (post-test) กับกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้แบบทดสอบชุดเดิมกับก่อนเรียน

ตารางที่ 2 ตารางการดำเนินการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแชโดอิ่ง

ครั้งที่	วิธีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแชโดอิ่ง	ระยะเวลา
1	อ่านออกเสียงตามสคริปต์ (oral reading) ก่อนเริ่มฝึกแชโดอิ่ง	สัปดาห์ที่ 1
2	ฟังเสียงต้นแบบและอ่านออกเสียงตามสคริปต์ (parallel reading)	สัปดาห์ที่ 2
3	ฟังเสียงต้นฉบับไปพยางค์พูดตามในทันทีโดยเน้นการเลียนเสียงให้เหมือนต้นฉบับ (prosody shadowing with script)	สัปดาห์ที่ 3
4	ฟังเสียงต้นฉบับไปพยางค์พูดตามในทันทีโดยเน้นความเข้าใจในเนื้อหา (content shadowing)	สัปดาห์ที่ 4
5	อ่านออกเสียงตามสคริปต์ (oral reading) หลังฝึกแชโดอิ่ง	สัปดาห์ที่ 5

3.5 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่

- 1) แบบฝึกบทสนทนาภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน 5 เรื่อง ประกอบด้วย
 - แบบฝึกบทสนทนาการทักทาย (greetings)
 - แบบฝึกบทสนทนาการบอกลา (saying goodbye)
 - แบบฝึกบทสนทนาการสอบถามข้อมูล (Asking for Information)
 - แบบฝึกบทสนทนาการถาม-บอกและต่อรองราคา (Price and Bargaining)
 - แบบฝึกบทสนทนาความเจ็บป่วย (illness)
- 2) แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 โดยใช้เทคนิคแชโดอิ่ง
- 3) แบบวัดความพึงพอใจที่มีต่อการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแชโดอิ่ง ของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย (ดูภาคผนวก ก) ประกอบด้วยคำถาม 2 ส่วน ได้แก่
 - ส่วนที่ 1 เป็นข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม
 - ส่วนที่ 2 เป็นความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถาม ที่มีต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแชโดอิ่ง วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตามแบบของไลเคิร์ต (Likert 2539: 34) ดังนี้

คะแนน 5 หมายถึง เห็นด้วยในระดับมากที่สุด หรือมีความพึงพอใจมากที่สุด

คะแนน 4 หมายถึง เห็นด้วยในระดับมาก หรือมีความพึงพอใจมาก

คะแนน 3 หมายถึง เห็นด้วยในระดับปานกลาง หรือมีความพึงพอใจปานกลาง

คะแนน 2 หมายถึง เห็นด้วยในระดับน้อย หรือมีความพึงพอใจน้อย

คะแนน 1 หมายถึง เห็นด้วยในระดับน้อยที่สุด หรือมีความพึงพอใจน้อยที่สุด

การแปลความหมายค่าคะแนนเฉลี่ยของระดับความพึงพอใจ ผู้วิจัยกำหนดเกณฑ์โดยใช้เกณฑ์ของไลเคิร์ต (Likert, 2539: 34) ดังนี้

4.51- 5.00 หมายถึง ผู้เรียนมีความพอใจต่อการเรียนการสอนในระดับมากที่สุด

3.51 4.50 หมายถึง ผู้เรียนมีความพอใจต่อการเรียนการสอนในระดับมาก

2.51 3.50 หมายถึง ผู้เรียนมีความพอใจต่อการเรียนการสอนในระดับปานกลาง

1.51-2.50 หมายถึง ผู้เรียนมีความพอใจต่อการเรียนการสอนในระดับน้อย

1.00-1.50 หมายถึง ผู้เรียนมีความพอใจต่อการเรียนการสอนในระดับน้อยที่สุด

ส่วนที่ 3 ข้อเสนอแนะ

3.6 การสร้างและการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย

3.6.1 แบบฝึกบทสนทนาภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน มีขั้นตอนการพัฒนา ดังนี้

1) ผู้วิจัยได้สร้างเครื่องมือที่เป็นแบบฝึกบทสนทนาในชีวิตประจำวันที่สำคัญต่อทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษโดยสอดคล้องกับมาตรฐานภาษาอังกฤษสากล The Common European Framework of Reference for Languages หรือ CEFR โดยมีเนื้อหาในการสื่อสารประกอบด้วย การทักทาย (greetings) การบอกลา (saying goodbye) การสอบถามข้อมูล (Asking for Information) การถาม-บอกและต่อรองราคา (Price and Bargaining) ความเจ็บป่วย (illness) โดยเนื้อหาดังกล่าวได้ดัดแปลงมาจากหนังสือ 100 วิธีพูดอังกฤษแบบเหนือชั้น (สุรรัตน์ ทองอินทร์, 2555)

2) นำเครื่องมือที่ได้ไปให้ผู้เชี่ยวชาญทำการตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหา เสนอขอคำปรึกษาผู้เชี่ยวชาญที่เกี่ยวข้องกับที่ทำการวิจัย เพื่อไปตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรง เชิงเนื้อหา (Content Validity) ด้านการใช้ภาษาและ ความสอดคล้องของประเด็นคำถามกับรายละเอียดที่ศึกษาโดยนำประเด็นคำถามในแบบสอบถามให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ซึ่งผู้เชี่ยวชาญประกอบด้วย

1) พระมหาวิระศักดิ์ อภินนทเวที, ดร.

อาจารย์ประจำวิทยาลัยพุทธศาสนานานาชาติ (IBSC)

มหาวิทยาลัย มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาศาสตร์ (Linguistics)

2) พระมหาวราลียะ วราสโย, ดร.

อาจารย์ประจำคณะมนุษยศาสตร์ สาขาภาษาอังกฤษ
มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตล้านนา
ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาอังกฤษ

3) นางสาวชัชชญา ตรีทวีวงศ์กุล

อาจารย์ประจำคณะศึกษาศาสตร์ สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ
มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษ

เพื่อพิจารณาความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ หรือการหาค่า IOC (Index of item objective congruence) โดยใช้แบบประเมินความสอดคล้องตรวจสอบโดยให้เกณฑ์ในการตรวจพิจารณาข้อคำถาม ดังนี้

- การหาค่า IOC ของผู้เชี่ยวชาญจากการให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบสอบถาม การ IOC คือ ค่าความเที่ยงตรงของแบบสอบถาม หรือค่าสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ หรือเนื้อหา (IOC: Index of item objective congruence) ปกติแล้วจะให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ ตั้งแต่ 3 คนขึ้นไปในการตรวจสอบโดยให้เกณฑ์ในการตรวจพิจารณาข้อคำถาม ดังนี้

ให้คะแนน +1 ถ้าแน่ใจว่าข้อคำถามวัดได้ตรงตามวัตถุประสงค์

ให้คะแนน 0 ถ้าไม่แน่ใจว่าข้อคำถามวัดได้ตรงตามวัตถุประสงค์

ให้คะแนน -1 ถ้าแน่ใจว่าข้อคำถามวัดได้ไม่ตรงตามวัตถุประสงค์ แล้วนำผลคะแนนที่ได้ จากผู้เชี่ยวชาญมาคำนวณหาค่า IOC ตามสูตร

เกณฑ์ค่า IOC

- 1) ข้อคำถามที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.50-1.00 มีค่าความเที่ยงตรง ใช้ได้
- 2) ข้อคำถามที่มีค่า IOC ต่ำกว่า 0.50 ต้องปรับปรุง ยังใช้ไม่ได้
- 3) นำเครื่องมือมาปรับปรุงแก้ไขให้เป็นเครื่องมือที่สมบูรณ์ และนำไปใช้กับกลุ่ม ตัวอย่าง ที่ต้องการเก็บรวบรวมข้อมูล

3.6.2 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิค แชน ไดอิ่ง มีขั้นตอนการพัฒนา ดังนี้

- 1) ศึกษาเกณฑ์ในการสร้างแบบทดสอบจากเอกสารการวัดและประเมินผลต่าง ๆ
- 2) สร้างแบบทดสอบให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ซึ่งมีจำนวน 185 ประโยค กำหนดการให้ค่าคะแนน ตอบถูกได้ 1 คะแนน และตอบผิดได้ 0 คะแนน
- 3) นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นเรียบร้อยแล้วให้ผู้เชี่ยวชาญด้านวัดผล ได้แก่ แบบฝึก ทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแชนไดอิ่ง ตรวจสอบดูความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content

Validity) ความชัดเจน ความถูกต้องเหมาะสมของภาษาที่ใช้ และความสอดคล้องด้วยดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objectives Congruence : IOC) โดยกำหนดเกณฑ์การพิจารณา คือ

เห็นว่าสอดคล้อง	ให้คะแนน +1
ไม่แน่ใจ	ให้คะแนน 0
เห็นว่าไม่สอดคล้อง	ให้คะแนน -1

การวิเคราะห์ข้อมูลความเหมาะสมสอดคล้องของแบบทดสอบโดยใช้ดัชนีความสอดคล้อง (IOC) คำนวณค่าตามสูตร

$$\sum R = \text{ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ}$$

$$N = \text{จำนวนผู้เชี่ยวชาญ}$$

นำข้อมูลที่รวบรวมจากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญมาคำนวณหาค่า IOC โดยใช้ดัชนีความสอดคล้อง ของผู้เชี่ยวชาญมาคำนวณค่าดัชนีความ สอดคล้อง แล้วเลือกค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป ได้ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบทดสอบ เท่ากับ 0.78

- นำแบบทดสอบที่ผ่านเกณฑ์แล้วไปทดลองใช้กับนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
- นำแบบทดสอบที่ผ่านเกณฑ์และผ่านการทดลองแล้วไปใช้กับนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย จำนวน 14 คน เพื่อนำไปเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษ

3.6.3 การสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิ่ง มีขั้นตอนการพัฒนา ดังนี้

การสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิคแซโดอิ่งใช้สอบถามความคิดเห็นหนึ่งครั้ง คือหลังการทดลอง โดยที่กลุ่มทดลองเสร็จสิ้นการเรียน และการทำ Post test เรียบร้อยแล้ว

แบบสอบถามความพึงพอใจประกอบด้วย 3 ส่วน (ภาคผนวก ก) คือ

ส่วนที่ 1 เป็นข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม

ส่วนที่ 2 เป็นความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถาม ที่มีต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิ่ง ประกอบด้วยคำถามทั้งหมด 10 ข้อ โดยให้ผู้เรียนทำเครื่องหมายใน ช่องที่เห็นว่าเหมาะสม ซึ่งมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ คือ เห็นด้วยในระดับมากที่สุด เห็นด้วยในระดับมาก เห็นด้วยในระดับปานกลาง เห็นด้วยในระดับน้อย เห็นด้วยในระดับน้อยมาก

2.1 ขั้นตอนในการสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิ่ง ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิ่ง

2.1.1 ศึกษาวิธีสร้างแบบสอบถามความคิดเห็นจากตำรา และจากตัวอย่างที่เกี่ยวข้องของไลเคิร์ต (Likert 2539: 34)

2.1.2 สร้างแบบสอบถามความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิ่ง

2.2 วิธีการหาคุณภาพของแบบสอบถามความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ผู้วิจัยได้ดำเนินการหาคุณภาพของแบบสอบถามความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิ่ง ดังนี้

2.2.1 นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้องและเหมาะสม

2.2.2 ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

2.2.3 ผู้วิจัยนำแบบสอบถามไปใช้จริงหลังการฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิ่ง

3.7 การเก็บรวบรวมและการวิเคราะห์ข้อมูล

3.7.1 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้กำหนดวิธีการดำเนินการวิจัย โดยได้ออกแบบและสร้างแบบฝึกบทสนทนาภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน และดำเนินการทดลองเพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทักษะการพูดภาษาอังกฤษด้วยใช้เทคนิคแซโดอิ่ง โดยได้มีการเก็บข้อมูลด้วยการทดลอง ดังต่อไปนี้

1) การเก็บข้อมูล ได้มีการบันทึกวิดีโอภาพและเสียงของนักศึกษารายบุคคล โดยได้มีการเก็บข้อมูลทั้งหมด 5 ครั้ง ประกอบด้วย

ครั้งที่	วิธีการเก็บข้อมูล
1	ไฟล์วิดีโอที่อ่านออกเสียงตามสคริปต์ (oral reading) ก่อนเริ่มฝึกแซโดอิ่ง
2	ไฟล์วิดีโอที่ฟังเสียงต้นแบบและอ่านออกเสียงตามสคริปต์ (parallel reading)
3	ไฟล์วิดีโอที่ฟังเสียงต้นฉบับไปพยางค์พูดตามในทันทีโดยเน้นการเลียนเสียงให้เหมือนต้นฉบับ (prosody shadowing with script)

4. ไฟล์วิดีโอที่ฟังเสียงต้นฉบับไปพลาฟีกพูดตามในทันทีโดยเน้นความเข้าใจในเนื้อหา (content shadowing)
5. ไฟล์วิดีโอที่อ่านออกเสียงตามสคริปต์ (oral reading) หลังฝึกแซโดอิ่ง

ข้อมูลที่นำมาวิเคราะห์ความถูกต้องทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ได้แก่ ครั้งที่ 2-4 ซึ่งผู้เรียนจะได้ไฟล์เสียงต้นฉบับและนำไปฝึกตามเนื้อหาที่กำหนด แล้วบันทึกวิดีโอให้ผู้วิจัย ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูล โดยให้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 14 คน ได้บันทึกวิดีโอตามเทคนิคแซโดอิ่ง ทีละคน โดยมีผู้ทรงคุณวุฒิเจ้าของภาษาในการวิเคราะห์ความถูกต้องในการออกเสียง 1 คน

2) นำแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิ่งของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ไปเก็บข้อมูลจริงผ่านระบบออนไลน์ด้วย Google Forms

3.7.2 การวิเคราะห์ข้อมูล

1. คำนวณหาค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ คะแนนเฉลี่ย และค่าร้อยละนำมาหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิ่ง ในแต่ละชุด ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 จากสูตร $E1/E2$ (ภุชมันต์ วัฒนาณรงค์, 2557)

2. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิ่งของกลุ่มตัวอย่างก่อนและหลังใช้เทคนิคแซโดอิ่ง คำนวณค่าสถิติ (t-test) แบบจับคู่ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปวิเคราะห์ข้อมูล

3. วิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามความพึงพอใจ ซึ่งมีลักษณะเป็นแบบประมาณค่าโดยนำค่าระดับที่ได้มาหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปวิเคราะห์ข้อมูล

3.8 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ จะใช้สถิติการวิเคราะห์ข้อมูล ดังต่อไปนี้

1. คำนวณหาค่าสถิติพื้นฐาน

1.1 การหาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ความรู้ด้านคำศัพท์อย่างมีวิจารณ์ญาณ โดยใช้ดัชนีความสอดคล้อง IOC (Item Objective Congruence) ระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์ คำนวณจากสูตร (สมนึก ภัททิยธนี, 2546, 218 -220) ดังนี้

$$IOC = \frac{\sum \square}{\square}$$

IOC คือ ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์

R คือ คะแนนพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ

$\sum \square$ คือ ผลรวมของคะแนนการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ

N คือ จำนวนผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

1.2 หาค่าร้อยละ (Percentage) ใช้สูตร ศักรินทร์ สุวรรณโรจน์ และคณะ (2536)

$$\text{ค่าร้อยละ} = \frac{X}{N} \times 100$$

เมื่อ X แทน คะแนนที่ได้
N แทน คะแนนเต็ม

1.3 หาค่าเฉลี่ย (Mean) ของคะแนนใช้สูตร ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ (2538)

$$\bar{x} = \frac{\sum x}{N}$$

เมื่อ \bar{x} แทน คะแนนเฉลี่ย
 $\sum x$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

1.4 หาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) คำนวณจากสูตร ต่อไปนี้

$$S.D. = \sqrt{\frac{\sum (x - \bar{x})^2}{n - 1}}$$

เมื่อ S.D. แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
X แทน คะแนนของนักเรียน
 \bar{x} แทน ค่าเฉลี่ย
N แทน จำนวนนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง

1.5 สูตรการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน t-test for แบบ dependent sample

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{n \sum D^2 - (\sum D)^2}{n - 1}}} \quad \text{เมื่อ } df = n - 1$$

เมื่อ

D แทน ความแตกต่างของคะแนนก่อนและหลังการทดสอบ
ของนักเรียนแต่ละคน

D^2 แทน ความแตกต่างของคะแนนก่อนทดสอบและหลังทดสอบ
ของ นักเรียน แต่ละคนยกกำลังสอง

$\sum D$ แทน ผลรวมของความแตกต่างของคะแนนก่อนทดสอบ
และหลังทดสอบ

$\sum D^2$ แทน ผลรวมของความแตกต่างของคะแนนก่อนทดสอบและหลัง
ทดสอบของนักเรียนแต่ละคนยกกำลังสอง

$(\sum \square)^2$ แทน ผลรวมของความแตกต่างของคะแนนก่อนทดสอบและหลัง
 ทดสอบของนักเรียนทุกคนยกกำลังสอง
 n แทน จำนวนนักเรียน

1.6 หาค่าประสิทธิภาพ ใช้สูตร ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2537)

สูตรที่ 1

$$E_1 = \frac{\sum X}{A} \times 100$$

เมื่อ E_1 แทน ประสิทธิภาพของกระบวนการ
 $\sum X$ แทน คะแนนรวมของแบบฝึกหัดหรืองาน
 A แทน คะแนนเต็มของแบบฝึก
 N แทน จำนวนนักเรียนทั้งหมด

สูตรที่ 2

$$E_2 = \frac{\sum F}{B} \times 100$$

เมื่อ E_2 แทน ประสิทธิภาพของผลลัพธ์
 $\sum F$ แทน คะแนนรวมของผลลัพธ์หลังเรียน
 B แทน คะแนนเต็มของการสอบหลังเรียน
 N แทน จำนวนนักเรียนทั้งหมด

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิงของนักศึกษาชั้นปีที่ ๒ สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ ข้อมูลที่ได้จากการทดสอบทั้งในเชิงปริมาณและคุณภาพด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ มีขั้นตอน นำเสนอผลการวิจัย ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิงของนักศึกษาชั้นปีที่ ๒ สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษใช้เทคนิคแซโดอิงของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจที่มีต่อการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิงของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

ตอนที่ 4 ตารางผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจที่มีต่อการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิงของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิงของนักศึกษาชั้นปีที่ ๒ สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

ตารางที่ 3 คะแนนแบบทดสอบก่อนเรียน ระหว่างเรียน และหลังเรียน ทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิงของนักศึกษาชั้นปีที่ ๒ สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

คนที่	คะแนนก่อนเรียน	แบบทดสอบระหว่างเรียน				คะแนนหลังเรียน	การหาค่าความต่าง	
		แบบฝึกครั้งที่ 1	แบบฝึกครั้งที่ 2	แบบฝึกครั้งที่ 3	รวม			
	185	185 คะแนน	185 คะแนน	185 คะแนน	555	185	D	D ²
1	139	151	164	166	481	177	38	1444
2	171	176	180	184	540	185	14	196
3	157	163	177	179	519	184	27	729

คนที่	คะแนนก่อนเรียน	แบบทดสอบระหว่างเรียน				คะแนน หลังเรียน	การหาค่าความ ต่าง	
		แบบฝึก ครั้งที่ 1	แบบฝึก ครั้งที่ 2	แบบฝึก ครั้งที่ 3	รวม		D	D ²
	185	185 คะแนน	185 คะแนน	185 คะแนน	555	185	D	D ²
4	155	162	170	175	507	183	28	784
5	151	161	169	173	503	183	32	1024
6	123	136	149	158	443	177	54	2916
7	166	169	173	178	520	181	15	225
8	164	168	175	177	520	181	17	289
9	174	176	178	182	536	183	9	81
10	159	162	172	176	510	183	24	576
11	175	175	179	180	534	182	7	49
12	119	146	164	168	478	181	62	3844
13	133	147	163	175	485	182	49	2401
14	163	166	178	180	524	183	20	400
คะแนนรวม	2149	2258	2391	2451	7100	2545	396	14958
\bar{x}	153.50	161.29	170.79	175.07	507.14	181.79	28.29	1068.4 3
SD	17.62	12.20	8.55	6.98	27.11	2.33	17.00	1177.2 1
ร้อยละ	82.97	87.18	92.32	94.63	85.29	91.71	15.29	
ประสิทธิภาพของชุดแบบฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิ่ง					85.29/91.71			

จากตารางที่ 3 คะแนนแบบทดสอบก่อนเรียนทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิ่งของนักศึกษาชั้นปีที่ ๒ สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย คะแนนรวม 2149 คะแนน ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 153.50 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) เท่ากับ 17.62 คิดเป็นร้อยละ 82.97 การทดสอบระหว่างเรียน 3 ครั้ง คะแนนรวม 7100 คะแนน ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 507.14 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) เท่ากับ 27.11 คิดเป็นร้อยละ 85.29 คะแนนแบบทดสอบหลังเรียน คะแนนรวม 2545 คะแนน ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 181.79 ส่วนเบี่ยงเบน

มาตรฐาน (SD) เท่ากับ 2.33 คิดเป็นร้อยละ 91.71 ประสิทธิภาพของชุดแบบฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิ่ง มีประสิทธิภาพ 85.29/91.71

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิ่งของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

ตารางที่ 4 แสดงผลคะแนนและผลต่างก่อนเรียนและหลังเรียน

คนที่	คะแนน ก่อนเรียน (185)	คะแนน หลังเรียน (185)	คะแนนเพิ่ม	ดัชนี ประสิทธิผล (E.I.)	ร้อยละ ที่เพิ่มขึ้นของค่า ดัชนี ประสิทธิผล (E.I.)
1	139	177	38	0.83	82.6
2	171	185	14	1.00	100.0
3	157	184	27	0.96	96.4
4	155	183	28	0.93	93.3
5	151	183	32	0.94	94.1
6	123	177	54	0.87	87.1
7	166	181	15	0.79	78.9
8	164	181	17	0.81	81.0
9	174	183	9	0.82	81.8
10	159	183	24	0.92	92.3
11	175	182	7	0.70	70.0
12	119	181	62	0.94	93.9
13	133	182	49	0.94	94.2
14	163	183	20	0.91	90.9
คะแนนรวม	2149	2545	396	0.90	89.8
X	153.50	181.79	28.29		
SD	17.62	2.33	17.00		
ร้อยละ	82.97	91.71	15.29		

จากตารางที่ 4 สรุปได้ว่า คะแนนเฉลี่ยทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิ่งของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย คะแนนก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ยที่ระดับ 153.50 คะแนนเฉลี่ยหลังเรียนมีค่าเฉลี่ยที่ระดับ 181.79 ซึ่งมีคะแนนสูงกว่าก่อนเรียน ทั้งนี้มีคะแนนเพิ่มขึ้นโดยรวมของค่าดัชนีประสิทธิผล (E.I.) ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 89.8

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษใช้เทคนิคแซโดอิ่งของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

ตารางที่ 5 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษใช้เทคนิคแซโดอิ่งของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

ผลเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์	N	Mean	Std.	t	Sig.
ผลสัมฤทธิ์ก่อนฝึกทักษะ	14	153.50	18.287	6.226	.000**
ผลสัมฤทธิ์หลังฝึกทักษะ	14	181.78	2.326		

** นัยสำคัญทางสถิติระดับ ≤ 0.5

จากตารางที่ 5 พบว่า การทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียน ของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ก่อนเรียนและหลังเรียน หลังเรียนมีคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 181.78 คะแนน และเมื่อเปรียบเทียบกับคะแนนทดสอบก่อนเรียนมีคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 153.50 ผลเปรียบเทียบค่า t-test อยู่ระดับที่ 6.226 ทั้งนี้ปรากฏว่าคะแนนทดสอบหลังเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย สูงกว่าคะแนนทดสอบก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 4 ตารางผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจที่มีต่อการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิ่งของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

ตารางที่ 6 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความพึงพอใจของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ที่มีต่อการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิ่ง

ลำดับ	ประเด็นความพึงพอใจ	ค่าเฉลี่ย (\bar{x})	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
1	ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการพูดภาษาอังกฤษ	4.79	0.410	มากที่สุด

ลำดับ	ประเด็นความพึงพอใจ	ค่าเฉลี่ย (\bar{x})	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
	หลังจากผ่านการฝึกแซโดอิ่ง ทำได้ดีกว่าก่อนฝึก			
2	ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการฝึกแซโดอิ่งทำให้การพูดของข้าพเจ้าคล่องแคล่วขึ้น	4.71	0.452	มากที่สุด
3	ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการฝึกแซโดอิ่งช่วยให้คุณรู้จักหะการพูดด้วยเสียงสูง-ต่ำ	4.64	0.610	มากที่สุด
4	ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการฝึกแซโดอิ่งช่วยทำให้การพูดภาษาอังกฤษของตนเองดีขึ้น	4.79	0.410	มากที่สุด
5	ข้าพเจ้ามีความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นหลังจากฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิ่ง	4.79	0.410	มากที่สุด
6	ข้าพเจ้าได้รับความรู้เพิ่มขึ้นหลังจากฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิ่ง	4.71	0.452	มากที่สุด
7	ข้าพเจ้ามีความกังวลในการพูดภาษาอังกฤษน้อยลงหลังจากฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิ่ง	4.71	0.452	มากที่สุด
8	เนื้อหาการพัฒนาทักษะการพูดมีประโยชน์สามารถใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน	4.79	0.410	มากที่สุด
9	เนื้อหาที่ใช้ในการพัฒนาในชุดแบบฝึกทักษะการพูดมีความเหมาะสม	4.64	0.479	มากที่สุด
10	ระยะเวลาในการฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิ่ง	4.50	0.732	มาก

ลำดับ	ประเด็นความพึงพอใจ	ค่าเฉลี่ย (\bar{x})	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
	เหมาะสม			
	ผลรวม	4.71	0.500	มากที่สุด

จากตารางที่ 6 พบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาจุฬารามิย์มีความพึงพอใจต่อการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิ่งโดยรวมทุกด้านอยู่ในระดับมากที่สุด (4.71) เมื่อพิจารณาจากรายข้อ พบว่า นักศึกษามีระดับความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด 9 ด้าน โดยนักศึกษามีความพึงพอใจสูงสุดในเรื่องเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษหลังจากผ่านการฝึกแซโดอิ่ง ทำได้ดีกว่าก่อนฝึก ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของตนเองดีขึ้น ความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นหลังจากฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิ่ง และเนื้อหาการพัฒนาทักษะการพูดมีประโยชน์ สามารถใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน รองลงมาคือ การฝึกแซโดอิ่งทำให้การพูดของข้าพเจ้าคล่องแคล่วขึ้น ได้รับความรู้เพิ่มขึ้นหลังจากฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิ่ง และความกังวลในการพูดภาษาอังกฤษน้อยลงหลังจากฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิ่ง นอกจากนี้ การฝึกแซโดอิ่งช่วยให้คุณรู้จังหวะการพูดด้วยเสียงสูง-ต่ำ และเนื้อหาที่ใช้ในการพัฒนาในชุดแบบฝึกทักษะการพูดมีความเหมาะสมตามลำดับ นักศึกษามีระดับความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก (4.50) จำนวน 1 ด้าน คือ ระยะเวลาในการฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิ่งเหมาะสม

บทที่ 5

สรุปอภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิงของนักศึกษาชั้นปีที่ ๒ สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ผู้วิจัยได้ทำการสรุปผลที่ได้จากการทดสอบทั้งในเชิงปริมาณและคุณภาพด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ มีขั้นตอนนำเสนอผลการวิจัย ดังนี้

5.1 สรุปผลการวิจัย

5.2 การอภิปรายผล

5.3 ข้อเสนอแนะ

5.1 สรุปผลการวิจัย

ซึ่งผู้วิจัยได้สรุปผลการวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิงของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย สรุปผลของการวิจัย ดังนี้

5.1.1 ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิงของนักศึกษาชั้นปีที่ ๒ สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย พบว่า ประสิทธิภาพทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิงของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย มีคะแนนแบบทดสอบก่อนเรียนมีคะแนนรวม 2149 คะแนน ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 153.50 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) เท่ากับ 17.62 คิดเป็นร้อยละ 82.97 การทดสอบระหว่างเรียน 3 ครั้ง คะแนนรวม 7100 คะแนน ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 507.14 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) เท่ากับ 27.11 คิดเป็นร้อยละ 85.29 คะแนนแบบทดสอบหลังเรียน คะแนนรวม 2545 คะแนน ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 181.79 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) เท่ากับ 2.33 คิดเป็นร้อยละ 91.71 ประสิทธิภาพของชุดแบบฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิง มีประสิทธิภาพ 85.29/91.71 ซึ่งสอดคล้องกับวัตถุประสงค์การวิจัยในข้อที่ 2 ที่วิเคราะห์ ประสิทธิภาพทางการพูดภาษาอังกฤษใช้เทคนิคแซโดอิง ของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

ผลการวิจัยยังพบว่า ประสิทธิภาพทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิงของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย มีประสิทธิภาพดีขึ้น คะแนนรวมระหว่างเรียน เฉลี่ยร้อยละ 85.29 คะแนนรวมหลังเรียนเฉลี่ยร้อยละ 91.71

และจากผลการวิเคราะห์การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแชโดอิ่งของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย พบว่าคะแนนเฉลี่ยทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแชโดอิ่งของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย จำนวน 5 ชุด ของกลุ่มตัวอย่างจำนวน 14 รูป/คน คะแนนก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ยที่ระดับ 153.50 คะแนนเฉลี่ยหลังเรียนมีค่าเฉลี่ยที่ระดับ 181.79 ซึ่งมีคะแนนสูงกว่าก่อนเรียน ทั้งนี้มีคะแนนเพิ่มขึ้นโดยรวมของดัชนีประสิทธิผล (E.I.) ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 89.8

5.1.2 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษใช้เทคนิคแชโดอิ่งของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย พบว่าการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียน มีคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 181.78 คะแนน และเมื่อเปรียบเทียบกับคะแนนทดสอบก่อนเรียนมีคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 153.50 ผลเปรียบเทียบค่า t-test อยู่ระดับที่ 6.226 ทั้งนี้ปรากฏว่าคะแนนทดสอบหลังเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัยสูงกว่าคะแนนทดสอบก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผู้วิจัยจึงสรุปว่า ผลการศึกษาเป็นไปตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 2

5.1.3 ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจที่มีต่อการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแชโดอิ่งของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย พบว่านักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัยมีความพึงพอใจต่อการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแชโดอิ่งโดยรวมทุกด้านอยู่ในระดับมากที่สุด (4.71) เมื่อพิจารณาจากรายข้อ พบว่า นักศึกษามีระดับความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด 9 ด้าน โดยนักศึกษามีความพึงพอใจสูงสุดในเรื่องเกี่ยวกับ การพูดภาษาอังกฤษหลังจากผ่านการฝึกแชโดอิ่ง ทำได้ดีกว่าก่อนฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษของตนเองดีขึ้น ความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นหลังจากฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแชโดอิ่ง และเนื้อหาการพัฒนาทักษะการพูดมีประโยชน์สามารถใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน รองลงมาคือ การฝึกแชโดอิ่งทำให้การพูดของข้าพเจ้าคล่องแคล่วขึ้น ได้รับความรู้เพิ่มขึ้นหลังจากฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแชโดอิ่ง และความกังวลในการพูดภาษาอังกฤษน้อยลงหลังจากฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแชโดอิ่ง นอกจากนี้ การฝึกแชโดอิ่งช่วยให้คุณรู้จังหวะการพูดด้วยเสียงสูง-ต่ำ และเนื้อหาที่ใช้ในการพัฒนาในชุดแบบฝึกทักษะการพูดมีความเหมาะสมตามลำดับ นักศึกษามีระดับความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก (4.50) จำนวน 1 ด้าน คือ ระยะเวลาในการฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแชโดอิ่งเหมาะสม

5.2 การอภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแชโดอิ่งของนักศึกษาชั้นปีที่ ๒ สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย สามารถอภิปรายผลได้ดังต่อไปนี้

5.2.1 จากผลการวิจัยประสิทธิภาพทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแชโดอิ่งของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย หลังฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแชโดอิ่ง พบว่า ประสิทธิภาพทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 จำนวน 14 รูป/คน มีทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น คะแนนแบบทดสอบก่อนเรียนมีคะแนนรวม 2149 คะแนน ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 153.50 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) เท่ากับ 17.62 คิดเป็นร้อยละ 82.97 การทดสอบระหว่างเรียน 3 ครั้ง คะแนนรวม 7100 คะแนน ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 507.14 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) เท่ากับ 27.11 คิดเป็นร้อยละ 85.29 คะแนนแบบทดสอบหลังเรียน คะแนนรวม 2545 คะแนน ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 181.79 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) เท่ากับ 2.33 คิดเป็นร้อยละ 91.71 ประสิทธิภาพของชุดแบบฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแชโดอิ่ง มีประสิทธิภาพ 85.29/91.71 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Karasawa (2010) ก็ได้ทดลองนำการฝึก Content Shadowing และ Prosody Shadowing มาใช้กับผู้เรียนชาวไทยผู้มีภาษาแม่เป็นภาษาไทย จำนวน 1 คน เป็น ระยะเวลา 10 วัน เพื่อพิจารณาว่าการฝึกแชโดอิ่งในระยะเวลาสั้นๆ จะมีการเปลี่ยนแปลงต่อการออก เสียงของผู้เรียนอย่างไรบ้าง โดยก่อนและหลังฝึก Shadowing ได้ให้ผู้เรียนอ่านออกเสียงและ บันทึกเสียงเอาไว้ จากนั้นจึงนำการออกเสียงทั้ง 2 ครั้งมาเปรียบเทียบกัน จากการเก็บข้อมูล ซึ่งได้ ดำเนินการ 5 วันหลังจากทดลอง ผลก็คือ ข้อผิดพลาดในการออกเสียงสูงต่ำลดลง และสามารถเห็น การพัฒนาของการออกเสียงจากการฝึกแชโดอิ่งได้

และจากผลการวิจัยการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแชโดอิ่งของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย พบว่า คะแนนเฉลี่ยทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแชโดอิ่งของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย จำนวน 5 ชุด ของกลุ่มตัวอย่างจำนวน 14 รูป/คน คะแนนก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ยที่ระดับ 153.50 คะแนนเฉลี่ยหลังเรียนมีค่าเฉลี่ยที่ระดับ 181.79 ซึ่งมีคะแนนสูงกว่าก่อนเรียน ทั้งนี้มีคะแนนเพิ่มขึ้นโดยรวม ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 89.8 แสดงให้เห็นว่า การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแชโดอิ่งช่วยเพิ่มทักษะการพูดภาษาอังกฤษได้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Toda & Okubo (2011) ได้สร้างแบบสำรวจเพื่อสำรวจว่า หากในกรณี ให้ผู้เรียนฝึก Shadowing ด้วยตนเอง จะให้ผลเป็นที่น่าสังเกตอย่างไรบ้าง จากผลการสำรวจ ได้แบ่งพัฒนาการที่ดีขึ้นออกเป็นด้านต่าง ๆ ด้านที่พัฒนาดีขึ้นมากที่สุดคือเรื่องการออกเสียงสูงต่ำ รองลงมา

คือ ทำนองเสียง เสียงเดี่ยว และเสียงพยางค์พิเศษตามลำดับ จุดที่น่าสังเกตอีกประการหนึ่ง คือ ผู้เรียนมีความรู้ในเรื่องของจังหวะการออกเสียงภาษาญี่ปุ่นมากขึ้น

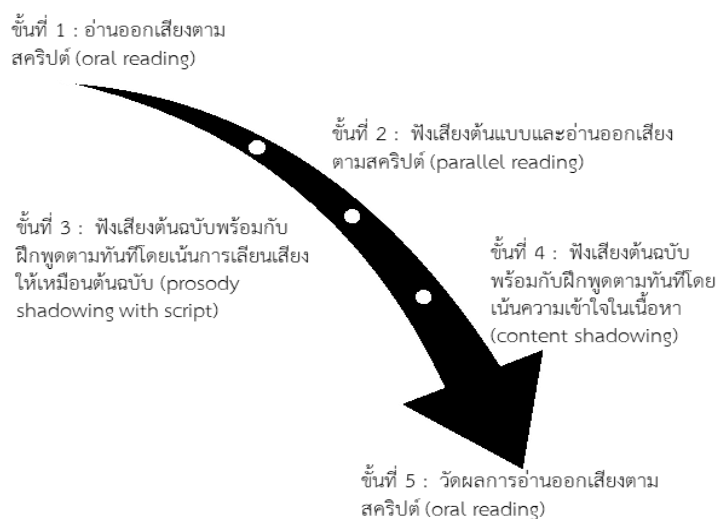
5.2.2 จากผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษใช้เทคนิคแซโดอิงของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย พบว่าการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียน มีคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 181.78 คะแนน และเมื่อเปรียบเทียบกับคะแนนทดสอบก่อนเรียนมีคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 153.50 ผลเปรียบเทียบค่า t-test อยู่ระดับที่ 6.226 ทั้งนี้ปรากฏว่าคะแนนทดสอบหลังเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัยสูงกว่าคะแนนทดสอบก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สามารถอธิบายได้ว่าทั้งนี้อาจจะเนื่องมาจาก หลังได้รับการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิงพร้อมแบบฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 มีทักษะการพูดภาษาอังกฤษได้ดียิ่งขึ้น สอดคล้องกับ ดวงทิพย์ โสฬสเสาวภาคย์ (2557, น บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาการพัฒนากิจกรรมสถานการณ์จำลอง เพื่อเสริมสร้างความสามารถในด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้ บริบทเมืองเพชรบุรี สำหรับนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ผลการวิจัยพบว่า (1) ครูและนักเรียนต้องการให้มีการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมสถานการณ์จำลอง โดยใช้บริบทเมืองเพชรบุรี สำหรับนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ (2) ผลการพัฒนาและหาประสิทธิภาพของกิจกรรมสถานการณ์จำลองเพื่อเสริมสร้าง ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้บริบทเมืองเพชรบุรี สำหรับ นักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ จำนวน 8 แผน ประสิทธิภาพ มีค่าเท่ากับ 78.86177.96 (3) ผลการทดลองใช้กิจกรรมสถานการณ์จำลอง เพื่อเสริมสร้างความสามารถใน ด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้บริบทเมืองเพชรบุรี มี 6 ขั้นตอนดังนี้ (1) ชี้นำด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้บริบทเมืองเพชรบุรี มี 6 ขั้นตอนดังนี้ (1) ชี้นำ บทเรียน (2) ชี้นำฝึกปฏิบัติ (3) ชี้นำแสดงสถานการณ์จำลอง (4) ชี้นำวิเคราะห์และอภิปรายผล (5) ชี้นำ แสดงสถานการณ์จำลองครั้งที่ 2 และ (6) ชี้นำสรุปผลและประเมินผล 4) ผลการประเมิน พบว่า (1) นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5 (2) นักเรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับดี และ (3) นักเรียนมีเจตคติต่อกิจกรรมสถานการณ์จำลองอยู่ในระดับมาก

5.2.3 จากผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจที่มีต่อการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิงของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย พบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัยมีความพึงพอใจต่อการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิงโดยรวมทุกด้านอยู่ในระดับมากที่สุด เนื่องมาจาก นักศึกษามีความพึงพอใจสูงสุดในเรื่องเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษหลังจากผ่านการฝึกแซโดอิง

พบว่าทักษะการพูดภาษาอังกฤษของตนเองดีขึ้นและมีความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น หลังจากฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิ่ง ทั้งนี้เนื้อหาในการพัฒนาทักษะการพูด มีประโยชน์ สามารถใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน นอกจากนี้ การฝึกแซโดอิ่งทำให้การพูดคล่องแคล่ว ลดความกังวลในการพูด และยังช่วยให้รู้จังหวะการพูดด้วยเสียงสูง-ต่ำ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อูโร มากคณา (2556) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันของ นักศึกษา สาขาวิชาการอุตสาหกรรม คณะบริหารธุรกิจ พื้นที่วังไกลกังวล ผลการวิจัยพบว่า ผลการสำรวจความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน อยู่ในระดับ มากสุด

ดังนั้นจึงแสดงให้เห็นว่า การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิ่ง ของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย จำนวน 14 รูป/คน หลังได้รับการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิ่ง สูงขึ้นกว่าก่อนการเรียน อย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Kadota (2004) กล่าวว่า เทคนิคแซโดอิ่งมีประโยชน์อย่างยิ่งในการกระตุ้นความสามารถในการประมวลผลสารสนเทศ อาทิ การประมวลผลจากเสียงที่ได้ยินเพื่อเก็บไว้ในพื้นที่ช่วงระยะความจำของเรา เช่น การจดจำหมายเลข โทรศัพท์ใหม่ๆ เราจะพยายามท่องซ้ำให้ขึ้นใจซึ่งจะทำให้เกิดการบันทึกหรือจดจำไว้ในสมองนานขึ้น แซโดอิ่งจึงเป็นกระบวนการเรียนรู้ผ่านการพูดทวนซ้ำๆ ซึ่งมีความสัมพันธ์อย่างลึกซึ้งกับหลักการประมวลผลสารสนเทศของมนุษย์ (Information Processing) ซึ่งแบ่งได้เป็น 3 ระยะคือ 1) การบันทึกผัสสะ (sensory register) 2) ความจำระยะสั้น (short-term memory) 3) ความจำระยะยาว (long term memory)

5.2.4 จากการศึกษาเรื่อง “การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิ่ง” ผู้วิจัยได้สรุปรูปแบบการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิ่ง ดังภาพต่อไปนี้

ภาพที่ 2 รูปภาพรูปแบบการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแชโดอิ่ง

5.3 ข้อเสนอแนะ

5.3.1 ข้อเสนอแนะทั่วไป

- 1) การเลือกเนื้อหาบทสนทนาที่เหมาะสมกับระดับความสามารถทางภาษาของนักศึกษาเพื่อให้เกิดการเรียนรู้และความสนใจของนักศึกษาเพิ่มขึ้น
- 2) ผู้ตรวจประเมินการพูดจากเจ้าของภาษาควรมีมากกว่า 1 คน เพื่อลดความโน้มเอียงอันเกิดจากทัศนคติของผู้ประเมิน
- 3) ควรมีการสนทนาด้วยบทสนทนาที่กำหนัดเพื่อทดสอบความเข้าใจในเนื้อหาของสิ่งที่นักศึกษาได้ฝึก

5.3.2 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

- 1) ควรมีการวิจัยเปรียบเทียบการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษด้วยเทคนิคแชโดอิ่งและเทคนิคอื่น ๆ
- 2) ควรมีการวิจัยประสิทธิภาพในการใช้เทคนิคแชโดอิ่งด้วยบทสนทนา
- 3) ควรมีการวิจัยเปรียบเทียบทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาโดยใช้เทคนิคแชโดอิ่ง

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

- เกตุสินี พลบูรณ์. (2554). *รูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ Seven AIMS ตามแนวคิดแบบสมดุสสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา*. คุษภูนิพนธ์ปริญญาครุศาสตรคุษภูบัณฑิตสาขาหลักสูตรและการสอน. มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- เจนจิรา ชัยปาน, ทรายขวัญ พรหมแก้ว และสิทธิ ศรีนาค. (2556). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล ชั้นปีที่ 4*. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย.
- เตือนใจ ตรีเนตร . (2544). *ผลการใช้แบบฝึกทักษะการแก้โจทย์ปัญหาคณิตศาสตร์เรื่องพื้นที่สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2*. ปริญญาโท กศ.ม. (การมัธยมศึกษา): มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ: กรุงเทพฯ.
- เบญจพร มีพรอม จันทรคล้าย. (2557). *คำศัพท์ภาษาอังกฤษที่นักศึกษามักออกเสียงผิดในการเรียนสนทนาภาษาอังกฤษระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต)*. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี, ปทุมธานี.
- เพ็ญยุพา แยมศรี และคณะ. (2563). *การพัฒนากิจกรรมทางภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ศูนย์การศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย*. การประชุมวิชาการและนำเสนอผลงานวิจัยระดับชาติราชธานีวิชาการ ครั้งที่ 5: เรื่อง การวิจัยเพื่อการเปลี่ยนแปลง (Research to Make A CHANGE) (น. 335-347).
- เสริมพงศ์ วงศ์กมลไสย. (2548). *การพัฒนาแผนการจัดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทยเรื่องหลวงตาพวงโดยใช้กิจกรรมกลุ่มแบบ Jigsaw และแผนผังความคิด ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5*. การศึกษาค้นคว้าอิสระ (กศ.ม. หลักสูตรและการสอน) มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- โรจนา แสงรุ่งระวี. (2531). *ผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำด้วยการใช้แบบฝึกของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์*. ปริญญาโทศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาการประถมศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- กมลวรรณ โดมศรีฟ้า. (2551). *การศึกษาการใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1* (สารนิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.
- กฤษมันต์ วัฒนาณรงค์. (2557). *นวัตกรรมและเทคโนโลยีเทคนิคศึกษา*. กรุงเทพฯ: ศูนย์ผลิตตำราเรียน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ.

- กันตวรรณ มีสมสาร. (2554). *การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนภาษาโดยบูรณาการแนวสมดุล ภาษาและการเรียนรู้แบบร่วมมือเพื่อส่งเสริมความสามารถทางภาษาของนักเรียน ประถมศึกษาปีที่ 1* (ปริญญาคุชฎินิพนธ์ ครุศาสตรคุชฎิบัณฑิต สาขาการศึกษาปฐมวัย). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- กาญจนา วัฒนายุ. (2545). *การวิจัยเพื่อพัฒนาคุณภาพการศึกษา*. กรุงเทพฯ: ธนพรการพิมพ์
- กุศยา แสงเดช. (2545). *แบบฝึก คู่มือพัฒนาสื่อการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญระดับ ประถมศึกษา*. กรุงเทพฯ : บริษัทสำนักพิมพ์แม็ค จำกัด.
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์. (2537). “การทดสอบประสิทธิภาพชุดการสอน”. เอกสารการสอนชุดวิชา เทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา หน่วยที่ 1 – 5. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ชัยวัฒน์ บวรวิวัฒน์เศรษฐ์ และคณะ. (2558). *การพัฒนารูปแบบการสอนอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความ เข้าใจ สำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น*. วารสารบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัย ราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ ปีที่ 9(1), 26-41.
- ณัชชา อ่อนสัมพันธ์, และ สุนีตา โฆษิตชัยวัฒน์. (2563). *ผลการจัดการเรียนรู้แบบปัญหาเป็นฐานที่มี ต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต*. วารสารการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยศิลปากร, ปีที่ 11 (1), 34-50.
- ณัฐกฤตา คงรัตน์ และทับทิมทอง กอบัวแก้ว. (2563). *การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียน ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้กระบวนการเรียนรู้ด้วยตนเอง สำหรับนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2*, วารสารวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ปีที่ 12 (2), 43-53.
- ดวงทิพย์ โสฬสเสาวภาคย์. (2557). *การพัฒนากิจกรรมสถานการณ์จำลอง เพื่อเสริมสร้าง ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้บริบทเมืองเพชรบุรี สำหรับนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ*. วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี, เพชรบุรี.
- ทัศนีย์ เมธาพิสิฐ. (2554). *ผลการฝึกแก้โจทย์ต่อการพัฒนาทักษะการพูด : ด้านความเร็วและความ ถูกต้อง*. วารสารเครือข่ายญี่ปุ่นศึกษา สมาคมญี่ปุ่นศึกษาแห่งประเทศไทย ปีที่ 1 (เล่ม 1), หน้า 78 - 89.
- ธนพร ศรีวุฒิมงคล. (2559). *การศึกษาประสิทธิผลการฝึกแก้โจทย์เพื่อพัฒนาการออกเสียงสูงต่ำของคำ ยืมภาษาญี่ปุ่นในภาษาไทย*. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาญี่ปุ่นศึกษา ภาควิชาภาษาไทยและภาษาวัฒนธรรมตะวันออก คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ธนิตา สังข์บัวศร. (2564). *การพัฒนาชุดกิจกรรมฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ การอ่านระดับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3*, วารสารละคริมมหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี ปีที่ 5 (1), 1-15.

- ธีราภรณ์ พลายเล็ก. (2554). ปัจจัยที่มีผลต่อการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏในเขตกรุงเทพมหานคร, วารสารวิจัยและพัฒนา, 52-58.
- นงสมร พงษ์พานิช. (2551). การศึกษาปัญหาของการพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารด้วยวาจาของนิสิตคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์วิทยาเขตศรีราชา ตุลาคม 2550 ถึง กันยายน 2551. วารสารมนุษยศาสตร์วิชาการ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 18(1), 85-97.
- นงสมร พงษ์พานิช. (2554). การศึกษาปัญหาของการพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารด้วยวาจาของนิสิตคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา ตุลาคม 2550 ถึง กันยายน 2551. วารสารมนุษยศาสตร์, 18(1), 88.
- นงสมร พงษ์พานิช. (2554). การศึกษาปัญหาของการพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารด้วยวาจาของนิสิตคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา ตุลาคม 2550 ถึง กันยายน 2551, วารสารมนุษยศาสตร์ ปีที่ 18 (1), 85-97.
- บวรจิต พลจันทร์. (2551). การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 2 โดยใช้สถานการณ์จำลอง, วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- บุญนำ เกษี. (2556). รายงานผลการใช้แบบฝึกทักษะ เรื่อง ระบบสมการเชิงเส้น ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพานทองสภานุบาลณ์ อำเภopanทอง จังหวัดชลบุรี.
- ปวีณีย บุญปก, และ วิชุดา ขุนหนู. (2550). ALM รีเทิร์น: การกลับมาแก้ปัญหาการ (ไม่) พูดภาษาอังกฤษ ของคนไทย. วารสารศิลปศาสตร์, ปีที่ 7 (2), 163-189.
- พวงมณี ต้นติวงศ์. (2550). การใช้สถานการณ์จำลองในการสอนภาษาอังกฤษท่องเที่ยว. โครงการวิจัยทุนสนับสนุนงานวิจัย. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ.
- ภราดร สุขพันธ์. (2561). การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษกับความเป็นบัณฑิตในยุคปัจจุบัน, วารสาร มจร. ทริภุชชัยปริทรรศน์, ปีที่ 2 (2), 89-100.
- มานิต มานิตเจริญ (2547) พจนานุกรมไทย (พิมพ์ครั้งที่ 22). กรุงเทพมหานคร รวมสาส์น (1997)
- ยุพกา พุกขิม่า. (2558). ประสิทธิภาพของการฝึกแซโดอิ่งต่อการเรียนรู้เสียงสูงต่ำภาษาญี่ปุ่นของผู้เรียนชาวไทย, วารสารญี่ปุ่นศึกษา, ปีที่ 33 (1), 71 - 90.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2546). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542. กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2538). เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.

- ลักษณะ อินทจักร. (2538). *กิจกรรมการสอนภาษาไทยในชั้นประถมศึกษา*. ปริญญาานิพนธ์
การศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- วรางคณา คำอ่อน. (2560). *การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่
ที่ 4 โดย ใช้สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้*. วิทยานิพนธ์หลักสูตรศึกษาศาสตร
มหาบัณฑิต: มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- วีระ ไทยพานิช. (2529), 57 *วิธีสอน*, กรุงเทพฯ : ภาควิชาเทคโนโลยีทางการศึกษา คณะ
ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ศศิธร ธัญลักษณ์นันท์. (2542). *ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารและสืบค้น*. กรุงเทพฯ: เจริญเวฟ เอ็ด
ดูเคชั่น. มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ศักรินทร์ สุวรรณโรจน์ และคณะ (2536) *เส้นทางความก้าวหน้าของข้าราชการครู :คู่มือการจัดทำ
แผนการสอน* กรุงเทพฯ: เอมพันธ์จำกัด
- ศิรินันท์ เอื้อนไฮสงค์. (2560). *การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ เพื่อเสริมสร้างทักษะการพูด
ภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1*. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัย
ศิลปากร: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- สมนึก ภัททิยธนี. (2546). *การวัดผลการศึกษา* (พิมพ์ครั้งที่ 4). กทม: ประสานการพิมพ์.
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ. (2560). *แผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2560
– 2579*. กรุงเทพฯ: บริษัท พรินทวาทกราฟฟิค จำกัด.
- สำนักงานเลขาธิการของคณะกรรมการยุทธศาสตร์ชาติ, (2561), *ยุทธศาสตร์ชาติ พ.ศ. 2561-2580:
ฉบับประกาศราชกิจจานุเบกษา*.
- สำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ศูนย์การศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย.
การประชุมวิชาการและนำเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ ราชธานีวิชาการ ครั้งที่ 5.
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม, 335-347.
- สุรรัตน์ ทองอินทร์. (2555). 100 *วิธี พุดอังกฤษแบบเหนือชั้น*. กรุงเทพฯ: บิสดิต.
- อรญา บำรุงกิจ. (2558). *กลวิธีการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอน
ปลาย: กรณีศึกษา โรงเรียนสาธิตอุดมศึกษา จังหวัดชลบุรี*. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหา
บัณฑิต. คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์: มหาวิทยาลัยบูรพา.
- อวยชัย ผกามาศ. (2542). *วาทการ*. (พิมพ์ครั้งที่ 3). กทม: สถาบันราชภัฏภูเก็ต.
- อังศุมาลิน เพิ่มผล. (2542). *การสร้างแบบฝึกทักษะการคำนวณวิชาคณิตศาสตร์ เรื่องวงกลมสำหรับ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3*. กรุงเทพมหานคร: บัณฑิตวิทยาลัย.มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ.

อัจฉรา วงษ์โสธร. (2538). *แนวการสร้างข้อสอบทางภาษา*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อุไร มากคณา. (2556). *การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันของนักศึกษาสาขาวิชา การจัดการอุตสาหกรรม คณะบริหารธุรกิจ พื้นที่ไกลกังวล*. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์, ประจวบคีรีขันธ์.

อุบลรัตน์ อ่วมด้วง. (2555). *การพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพสำหรับ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาเอกเทคโนโลยีวิศวกรรมไฟฟ้า คณะ อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ วิทยาเขตวัง ไกลกังวล*. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศิลปากร.

ภาษาต่างประเทศ

Baddeley, A.D. (2000). *The episodic buffer: a new component of working memory?* *Trends in Cognitive Sciences* (Vol.4 No.11), pp. 417-423.

Baddeley, A. D. & Hitch, G. J. (1974). *Working memory*, In. G. A. Bower (ed.) *The Psychology of Learning and Motivation* (Vol.8.), New York: Academic Press, 47-89.

Bishop, Russell Horold. (1967, January). "Foreign Language in the Elementary School: A Study of Methods in Selected Areas of Oregon," *Dissertation Abstracts*: 27: 2093-2094 December 5 th, 2007. from <http://www.asian-efl-journal.com>

Likert, R. *A technique for the measurement of attitude*. *Achieve of Psychology*, 140(1), 1-15. 1996.

Leong, L.-M., & Ahmadi, S. M. (2017). *An analysis of factors influencing learners' English-speaking skill*. *International Journal of Research in English Education*, 2(1), 34-41.

Wang Cheng-Jun. (2006). *Designing Communicative Tasks for College English Courses*. Retrieved

Yiing, Ivy Kho Chiann. (2011). *An Analysis of Pronunciation Errors in English of Six Utar Chinese Studies Undergraduates*. B. A. Thesis. Universiti Tunku Abdul Rahman, Malaysia.

- Zhang Xiuqin. (2006). *SPEAKING SKILLS AND ANXIETY*. Vol. 29 No. 1. CELEA journal. Yanshan University.
- Zhang, Fachun and Yin, Pengpeng. (2009). "A Study of Pronunciation Problems of English Learners in China," *Asian Social Science*. 5, 6 (June 2009): 141 - 146.
- Zhou Jiaqiu. (2006). "Foreign teacher teaching effect diagnosis," *Journal of Zhaoqing University*. 27 (1) : 72 - 74.
- Bartz, W. (1979). *Language in education: Theory and practice*. VA: The Centre for Applied Linguistic.
- Harris, D. (1988). *Testing English as a second language*. NY: McGraw-Hill Book Company.
- Karasawa, M. (2009). 「シャドーイングが日本語学習者にもたらす影響□短期練習による発音面及び学習者意識の観点から□」 『お茶の水女子大学人文科学研究』 6, 209-220.
- Tamai, K. (1997). 「シャドーイングの効果と聴解プロセスにおける位置づけ」 『時事英語学研究』 第36号日本時事英語学会.
- Takako Toda. (2006) . 「発音の達人」とはどのような学習者か□フォローアップ・インタビューからわかること□」 『第二言語における発音習得プロセスの実証的研究』 平成16年度～17年度科学研究費補助金基盤研究 (C) 研究成果報告書, 19-68.
- Kadota, S. (2004). 『シャドーイングと音読の科学』 コスモピア.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
แบบฝึกการสนทนา 5 ชุด โดยใช้เทคนิคแซโดอิ่ง

แบบฝึกการสนทนา 5 ชุด โดยใช้เทคนิคแซโดอิง

แบบฝึกการสนทนาชุดที่ 1

การทักทาย (Greetings)

สวัสดีกันตามเวลา	
Good morning!	สวัสดีตอนเช้า, อรุณสวัสดิ์
Good afternoon!	สวัสดีตอนบ่าย
Good evening!	สวัสดีตอนเย็นๆ
สวัสดีได้ทุกเวลา	
Hello!	สวัสดี
Hi	สวัสดี
ทักทายเมื่อพบกันเป็นครั้งแรก	
How do you do?	สวัสดีค่ะ/ครับ
ทักทายแบบแนวๆ	
What's up, man?	ไงเพื่อน
Yo, What's up?	เป็นไง
Hello, there?	สวัสดี
Look who's here!	ดูสิว่าใครมา
Peek-a-boo!	จ๊ะเอ๋
Hi, guys!	สวัสดีทุกคน
Lovely day, isn't it?	ช่างเป็นวันที่ดีจริง ๆ นะ?
Lovely morning, isn't it?	ช่างเป็นเช้าที่ดีจริง ๆ นะ?
Lovely evening, isn't it?	ช่างเป็นเวลาเย็นที่ดีจริง ๆ?
ถามสารทุกข์สุกดิบ	
How is the thing?	เป็นไงบ้าง
How is the thing going	เป็นไงบ้าง?
How're things?	เป็นไงบ้าง
How are you?	เป็นไงบ้าง
How is it going?	เป็นไงบ้าง

How are you going?	เป็นไงบ้าง
How are you doing?	เป็นไงบ้าง
How is your life?	ชีวิตคุณเป็นอย่างไรบ้าง
How have you been?	เธอเป็นอย่างไรบ้าง (ในระยะเวลาที่ผ่านมา)
Long time no see. Where have you been?	ไม่เจอกันตั้งนาน หายหน้าหายตาไปไหนมาจ๊ะ
การตอบกลับ	
I'm okay.	ฉันสบายดี
I'm all right.	ฉันสบายดี
Good.	ดี
Very good.	ดีมาก
Great.	เยี่ยม
Awesome.	วิเศษ
Terrific.	วิเศษ
Excellent.	ยอดเยี่ยม
So so.	จืดๆ แหะ
Can't complain.	เรื่อย ๆ
Not too bad.	ไม่เลวเท่าไร
I'm in hell.	ฉันแย่มาก (เหมือนตกนรกทั้งเป็น)
Suck!	ห่วย!
สำนวนทักทาย	
Look what the cat dragged in!	ดูสิครับว่าแมวลากอะไรเข้ามา
Speak of the devil.	พูดถึงปีศาจแล้ว ปีศาจก็มา
การตอบกลับ	
And you?	แล้วคุณล่ะ
And how are you?	แล้วเธอสบายดีไหมล่ะ
How about you?	แล้วเธอล่ะ
What about you?	แล้วเธอล่ะ

แบบฝึกการสนทนาชุดที่ 2

การบอกลา (saying goodbye)

เมื่ออยากไปเต็มแก่	
I have to go now.	ฉันต้องไปแล้วละ
I must go.	ฉันต้องไปแล้วละ
I gotta go now.	ฉันต้องไปแล้วละ (Gotta มาจาก have got to)
เมื่อรู้สึกไร้ประโยชน์	
I'd better go now.	ฉันน่าจะไปดีกว่า ('d better มาจาก (had better)
I should leave now.	ฉันควรไปดีกว่า
I must take care of you now.	ฉันควรจากเธอไปตอนนี้ดีกว่า
จบฉากอย่างสุภาพ	
Thank you for being here.	ขอบคุณที่มา
Thanks for your devoted time.	ขอบคุณที่สละเวลามา
I appreciate your coming here.	ฉันซาบซึ้ง ที่คุณมาที่นี่
Nice seeing you.	ดีใจที่ได้พบเธอ
Good seeing you today.	ดีจังที่ได้พบคุณวันนี้
กล่าวลา (ไม่ได้จากกันนาน เดียวก็เจอกันอีก)	
Goodbye	ลาก่อน
Bye/Bye/bye	ลาก่อน
Cheerio!	ลาก่อน
So long	ลาก่อน
Take care	ดูแลตัวเองนะ
Take it easy	ไปดี ๆ ละ
Goodnight!	ลาก่อน (ใช้บอกลาตอนเย็นๆ มีดๆ)
See you later.	แล้วพบกันใหม่นะ
See you soon.	พบบันใหม่เร็วๆ นี้นะ
See you around.	พบบันใหม่เร็วๆ นี้นะ

See you tomorrow.	เจอกันพรุ่งนี้
Have a nice day.	ขอให้เป็นอย่างที่ดีนะ
Have a good one	โชคดีนะ (Have a good day.)
Good luck.	โชคดี
God bless you.	ขอให้พระเจ้าคุ้มครองนะ
จากกันนานแสนนาน	
Farewell	ลาก่อน
Bon voyage	เดินทางอย่างมีสวัสดิภาพนะ (Have a good trip.)
Have a good trip.	เดินทางปลอดภัยนะ
Take care of yourself.	ดูแลตัวเองนะ
Keep in touch.	ติดต่อกันด้วยนะ
I'll miss you.	ฉันจะคิดถึงคุณ

แบบฝึกการสนทนา ชุดที่ 3

การสอบถามข้อมูล (Asking for Information)

การสอบถามข้อมูลรายละเอียด	
Can I have some details about the transportation?	ฉันขอรายละเอียดเกี่ยวกับการขนส่งได้ไหม
Can you tell me about how to use this machine?	คุณช่วยบอกฉันเกี่ยวกับวิธีการใช้เครื่องนี้ได้ไหม
Would you please tell me the information of this job?	คุณช่วยบอกฉันเกี่ยวกับข้อมูลของงานนี้ได้ไหม
Could you let me know the detail of this subject?	คุณช่วยบอกรายละเอียดเกี่ยวกับวิชานี้ได้ไหม
Can you give me more detail about this trip?	คุณช่วยบอกรายละเอียดเรื่องการเดินทางนี้ได้ไหม
I would like to know about the Faculty of Education.	ฉันอยากรู้เกี่ยวกับคณะศึกษาศาสตร์
การสอบถามเส้นทางและสถานที่	
How do I get to MBU?	ฉันจะไปมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัยอย่างไร?
Can you tell me how to go to Central Salaya?	คุณช่วยบอกทางไปเซ็นทรัลศาลายาหน่อยได้ไหม
Where is Don Wai Floating Market located?	ตลาดน้ำวัดดอนหวายตั้งอยู่ที่ไหน
Where is the plant situated?	โรงงานตั้งอยู่ที่ไหน
Can you explain the quickest way to go to Wat Pho?	คุณช่วยอธิบายเส้นทางที่เร็วที่สุดในการไปวัดโพธิ์
How do I get to Don Mueang International Airport?	ฉันจะไปสถานบินนานาชาติดอนเมืองได้อย่างไร
Excuse me. Could you please tell me how to get to the police station?	ขอโทษนะ คุณช่วยบอกทางไปสถานีตำรวจได้ไหม
Excuse me. Could you please tell me the	ขอโทษนะ คุณช่วยบอกทางไปสถานีห้างได้ไหม

way to the department store?	
Excuse me. Could you please give me directions to the post office?	ขอโทษนะ คุณช่วยบอกทางไปสถานีไปรษณีย์ได้ไหม
Is this the way to the city hall?	นี่ใช่ทางไปศาลากลางไหม
What is the quickest way of getting to the gas station?	ทางไหนที่ปั้มน้ำมันใกล้ที่สุด
How far is the university?	มหาวิทยาลัยอยู่ไกลไหม
It's about 2 kilometers from here.	ประมาณ 2 กิโลเมตรจากที่นี่
Walk along the road.	เดินตรงไปตามถนน
Walk straight on.	เดินตรงไป
Go straight on.	ตรงไป
Go ahead.	ตรงไป
Turn left.	เลี้ยวซ้าย
Turn right.	เลี้ยวขวา
U-turn.	กลับรถ
At the end of the road.	สุดถนน/สุดซอย

แบบฝึกการสนทนาชุดที่ 4

การถาม-บอกและต่อรองราคา (Price and Bargaining)

การถามราคา	
How much does it cost?	ราคาเท่าไร ?
How much for this?	นี่ราคาเท่าไร ?
How much is it?	ราคาเท่าไร ?
How much is this chair?	เก้าอี้ตัวนี้ราคาเท่าไร ?
How do you sell this?	ชิ้นนี้ขายยังไง ?
What does this bag cost?	กระเป๋าใบนี้ราคาเท่าไร ?
How much will that be for this meal?	อาหารมื้อนี้ราคาเท่าไร ?
How much will that be in total?	ทั้งหมดนี้ราคาเท่าไร ?
How much do I owe you?	ฉันเป็นหนี้เธออยู่เท่าไร ?
How much do I have to pay you?	ฉันต้องจ่ายคุณเท่าไร ?
บอกราคา	
500 baht	500 บาท
It is 200 baht per piece.	ชิ้นละ 200 บาท
It's 1,000 bucks.	ราคา 1,000 เหรียญ
บอกส่วนลดและต่อรองราคา	
It's 50% discount.	ลดราคา 50%
It's on sale for 90%.	ลดราคาอยู่ 90%
Can you give me any discount?	คุณลดราคาให้ฉันบ้างได้ไหม?
Would you reduce the price a bit?	คุณจะลดราคาลงหน่อยได้ไหม?
I think it's too expensive. Is 500 baht ok for you?	ฉันว่ามันแพงเกินไป สัก 500 บาทคุณจะโอเคไหม ?
Can you make it 120 baht?	คุณจะลดเหลือสัก 120 ได้ไหม ?
I can't afford it. I don't expect this price.	ฉันจ่ายไม่ไหวหรอก ฉันไม่ได้คิดว่าจะซื้อในราคานี้
I have a limited budget. I can't buy it unless you make it cheaper.	ฉันมีงบจำกัด. ฉันซื้อไม่ได้หรอกนอกจากคุณ จะลดราคาถูกลงหน่อย

ปฏิเสธการต่อรองราคา	
Please do not bargain. This is the lowest price.	อย่าต่อเลยคะ นี่เป็นราคาที่ถูกที่สุดแล้ว
We can't make it cheaper anymore. This is the best we can do.	เราให้ราคาถูกกว่านี้ไม่ได้แล้ว เราทำได้มากที่สุดแค่นี้
This is a special price. Please do not bargain.	นี่เป็นราคาพิเศษแล้ว อย่าต่อเลย
เสนอส่วนลด	
I give you 10% discount.	ฉันลดให้คุณ 10%
I make it to 400 from 800 for you.	ฉันลดราคาให้คุณเหลือ 400 จาก 800
ตกลงใจซื้อ	
deal	ตกลง
ok. I'll buy it.	โอเค ฉันจะซื้อมัน
Fine. I take it.	ได้ ฉันเอาอันนี้แหละ

แบบฝึกการสนทนาชุดที่ 5

ความเจ็บป่วย (illness)

หมอบถามอาการคนไข้	
How do you feel?	คุณรู้สึกอย่างไรบ้าง
What are your symptoms?	อาการของคุณเป็นไงบ้าง
How are you today?	อาการเป็นอย่างไรบ้าง
ถามอาหารเพื่อน/คนรู้จัก	
How do you feel?	อาการเป็นไง
Are you O.K.?	คุณโอเคไหม
Anything wrong?	คุณเป็นไรไหม
Are you alright?	คุณเป็นไรไหม
You don't look very well.	คุณดูไม่ค่อยสบายนะ
You look sick.	คุณดูไม่ค่อยสบายนะ
You look a little pale.	คุณดูซีดนะ
บอกอาการป่วย	
I have a headache.	ฉันปวดหัว
I've got a toothache.	ฉันปวดฟัน
I have an earache.	ฉันปวดหู
I've got a stomachache.	ฉันปวดท้อง
I have a sore throat.	ฉันเจ็บคอ
I've got nasal congestion.	ฉันคัดจมูก
I have a cold.	ฉันเป็นหวัด
I've got a flu.	ฉันเป็นไข้หวัดใหญ่
I have fever.	ฉันเป็นไข้
I have temperature.	ฉันเป็นไข้
I have a rash.	ฉันมีผื่นแดง
I have a cough.	ฉันไอ
I have a sneeze.	ฉันจาม
I have allergies.	ฉันมีอาการภูมิแพ้

I've got an insect bite.	แมลงกัดต่อย
I have a bruise.	แผลฟกช้ำ
I've got a cut.	ฉันมีบาดแผล
I've got a sunburn.	แดดเผาเกรียม
I've got a blister.	ฉันมีแผลพุพอง
I have a sprained ankle.	ข้อเท้าแพลง
I've got a swollen finger.	นิ้วมือบวม
I've got nosebleeds.	เลือดกำเดาไหล
I feel dizzy.	รู้สึกวิงเวียนศีรษะ
I feel nauseous.	รู้สึกคลื่นเหียน
I throw up.	อาเจียน
I vomit.	อาเจียน
I choked.	อาหารติดคอ/สำลัก
I fell.	หกล้ม
I broke a bone.	กระดูกหัก
I can't breathe.	หายใจไม่ออก
I'm bleeding.	เลือดออก
I've come down with Covid-19.	ฉันไม่สบายเพราะโควิด
I'm coming down with fever.	ฉันไม่สบายเพราะไข้หวัด
วิธีรักษา	
get bed rest.	นอนพักฟื้น
get an injection.	ฉีดยา
take medicine.	กินยา
got a cast.	เข้าเฝือก
exercise	ออกกำลังกาย
drink fluids.	ดื่มน้ำ
change your diet.	การรับประทานอาหาร
แสดงความเห็นใจ	
I'm sorry to hear that.	ฉันเสียใจด้วยนะ
Take a good care of yourself.	ดูแลตัวเองด้วย

Maybe you're coming down with something. There's a bug going around.	คุณอาจจะไม่สบาย มีเชื้อโรคเต็มไปหมดเลย
Why don't you go home and lay down?	ทำไมไม่กลับบ้านนอนพัก
Get well soon.	หายเร็ว ๆ นะ

ภาคผนวก ข

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือและคุณภาพของเครื่องมือ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือ

1. พระมหาวีระศักดิ์ อภินนทเวที, ดร.

อาจารย์ประจำวิทยาลัยพุทธศาสตร์นานาชาติ (IBSC)

มหาวิทยาลัย มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาศาสตร์ (Linguistics)

2. พระมหาวราลียะ วราสโย, ดร.

อาจารย์ประจำคณะมนุษยศาสตร์ สาขาภาษาอังกฤษ

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตล้านนา

ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาอังกฤษ

3. นางสาวชัชชฎา ตริทวิวงศ์กุล

อาจารย์ประจำคณะศึกษาศาสตร์ สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษ

แบบประเมินคุณภาพแบบประเมินเพื่อหาค่า IOC

แบบแสดงความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิที่มีต่อ แบบประเมินแบบฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่ใช้
ใช้ในชีวิตประจำวันก่อนและหลังการฝึกเทคนิคแซโดอิง

คำชี้แจง ขอให้ท่านผู้เชี่ยวชาญได้กรุณาแสดงความคิดเห็นของท่านที่มีต่อแบบฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่ใช้
ในชีวิตประจำวันก่อนและหลังการฝึกเทคนิคแซโดอิง โดยใช้เครื่องหมาย (✓) ลงในช่องความคิดเห็นของท่าน
พร้อมเขียนข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ การนำไปพิจารณาปรับปรุงต่อไป

รายการขอความคิดเห็น	ความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
	เหมาะสม 1	ไม่แน่ใจ 0	ไม่ เหมาะสม -1	
1. ความสอดคล้องเหมาะสมกับหลักสูตร	✓			
2. ความสอดคล้องเหมาะสมกับธรรมชาติวิชา	✓			
3. ความสอดคล้องเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน	✓			
4. ความสอดคล้องเหมาะสมกับสภาพปัจจุบันและปัญหา	✓			
5. ความเหมาะสมต่อกระบวนการพัฒนาผู้เรียน	✓			
6. ความเหมาะสมของเนื้อหา	✓			
7. ความเหมาะสมของขนาดตัวอักษร	✓			
8. ความเหมาะสมของการใช้ภาษา	✓			
9. ความเหมาะสมกับความสนใจของผู้เรียน	✓			
10. ความเหมาะสมของรูปแบบ	✓			

ขอแสดงความขอบคุณอย่างยิ่ง

นายชนมกร ประไกร

ผู้วิจัย

ลงชื่อ..... *Pr. Ukerasak*

(...พระมหาวิระศักดิ์ อภินนทเวที, ดร....)

ผู้ทรงคุณวุฒิ

แบบประเมินคุณภาพแบบประเมินเพื่อหาค่า IOC

แบบแสดงความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิที่มีต่อ แบบประเมินแบบฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่ใช้ในชีวิตประจำวันก่อนและหลังการฝึกเทคนิคเซโดอิ่ง

คำชี้แจง ขอให้ท่านผู้เชี่ยวชาญได้กรุณาแสดงความคิดเห็นของท่านที่มีต่อแบบฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่ใช้ในชีวิตประจำวันก่อนและหลังการฝึกเทคนิคเซโดอิ่งโดยใช้เครื่องหมาย (✓) ลงในช่องความคิดเห็นของท่าน พร้อมเขียนข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ในการนำไปพิจารณาปรับปรุงต่อไป

รายการขอความคิดเห็น	ความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
	เหมาะสม 1	ไม่แน่ใจ 0	ไม่เหมาะสม -1	
1. ความสอดคล้องเหมาะสมกับหลักสูตร	✓			
2. ความสอดคล้องเหมาะสมกับธรรมชาติวิชา	✓			
3. ความสอดคล้องเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน	✓			
4. ความสอดคล้องเหมาะสมกับสภาพปัจจุบันและปัญหา	✓			
5. ความเหมาะสมต่อกระบวนการพัฒนาผู้เรียน	✓			
6. ความเหมาะสมของเนื้อหา	✓			
7. ความเหมาะสมของขนาดตัวอักษร		✓		ตัวอักษรในหนังสือ
8. ความเหมาะสมของการใช้ภาษา		✓		บางประโยคยากเกินไป
9. ความเหมาะสมกับความสนใจของผู้เรียน	✓			มีสื่อประกอบ
10. ความเหมาะสมของรูปแบบ	✓			

ขอแสดงความขอบคุณอย่างยิ่ง

นายชนกร ประไกร

ผู้วิจัย

ลงชื่อ.....

(พณณภรณ์ วรรณใจ ๑๖๖ ๒.๕.๑๖)
 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ
 ผู้ทรงคุณวุฒิ ๑๖๖. ๑๖-๑๖๖)

แบบประเมินคุณภาพแบบประเมินเพื่อหาค่า IOC

แบบแสดงความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิที่มีต่อ แบบประเมินแบบฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่ใช้ในชีวิตประจำวันก่อนและหลังการฝึกเทคนิคแซโดอิง

คำชี้แจง ขอให้ท่านผู้เชี่ยวชาญได้กรุณาแสดงความคิดเห็นของท่านที่มีต่อแบบฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่ใช้ในชีวิตประจำวันก่อนและหลังการฝึกเทคนิคแซโดอิงโดยใส่เครื่องหมาย (✓) ลงในช่องความคิดเห็นของท่านพร้อมเขียนข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ในการนำไปพิจารณาปรับปรุงต่อไป

รายการขอความคิดเห็น	ความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
	เหมาะสม 1	ไม่แน่ใจ 0	ไม่เหมาะสม -1	
1. ความสอดคล้องเหมาะสมกับหลักสูตร	✓			
2. ความสอดคล้องเหมาะสมกับธรรมชาติวิชา	✓			
3. ความสอดคล้องเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน	✓			
4. ความสอดคล้องเหมาะสมกับสภาพปัจจุบันและปัญหา	✓			
5. ความเหมาะสมต่อกระบวนการพัฒนาผู้เรียน	✓			
6. ความเหมาะสมของเนื้อหา	✓			
7. ความเหมาะสมของขนาดตัวอักษร	✓			
8. ความเหมาะสมของการใช้ภาษา	✓			
9. ความเหมาะสมกับความสนใจของผู้เรียน		✓		
10. ความเหมาะสมของรูปแบบ	✓			

ขอแสดงความขอบคุณอย่างยิ่ง

นายชนมกร ประไกร

ผู้วิจัย

ลงชื่อ.....ไข่มุนี อธิกวังศ์กุล.....

(นางสาวไข่มุนี อธิกวังศ์กุล)

ผู้ทรงคุณวุฒิ

ตารางวิเคราะห์ความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิต่อแบบประเมิน

รายการขอความคิดเห็น	ประมาณค่าความคิดเห็นของ ผู้ทรงคุณวุฒิคนที่					ค่า IOC	แปลผล
	1	2	3				
1. ความสอดคล้องเหมาะสมกับ หลักสูตร	1	1	1			1	ใช้ได้
2. ความสอดคล้องเหมาะสมกับ ธรรมชาติวิชา	1	1	1			1	ใช้ได้
3. ความสอดคล้องเหมาะสมกับวัยของ ผู้เรียน	1	1	1			1	ใช้ได้
4. ความสอดคล้องเหมาะสมกับสภาพ ปัจจุบันและปัญหา	1	1	1			1	ใช้ได้
5. ความเหมาะสมต่อ กระบวนการพัฒนาผู้เรียน	1	1	1			1	ใช้ได้
6. ความเหมาะสมของเนื้อหา	1	1	1			1	ใช้ได้
7. ความเหมาะสมของขนาดตัวอักษร	1	0	1			0.66	ใช้ได้
8. ความเหมาะสมของการใช้ภาษา	1	0	1			0.66	ใช้ได้
9. ความเหมาะสมกับความสนใจของ นักเรียน	1	1	0			0.66	ใช้ได้
10.ความเหมาะสมของรูปแบบ	1	1	1			1	ใช้ได้

$$\text{ค่า IOC} = \frac{1+1+1+1+1+1+0.66+0.66+0.66+1}{10}$$

$$\frac{N}{10} = 8.98 = 0.898$$

สรุปว่า แบบฝึกทักษะแบบฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่ใช้ในชีวิตประจำวันก่อนและ
หลังการฝึกเทคนิคแซโดอิ่ง ทั้งฉบับอยู่ในเกณฑ์ใช้ได้

ภาคผนวก ค
ใบรับรองจริยธรรมการวิจัย

ที่ จว. ๐๗๑/๒๕๖๕

เอกสารรับรองผลการพิจารณาจริยธรรมการทำวิจัยในคน

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

๑. ชื่อโครงการวิจัย

ชื่อเรื่อง : การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแชโดว์ของนักศึกษาชั้นปีที่ ๒ สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

TITLE : DEVELOPMENT OF SPEAKING ENGLISH SKILLS USING SHADOWING TECHNIQUES FOR SECOND YEAR STUDENTS MAJORING TEACHING ENGLISH OF MAHAMAKUT BUDDHIST UNIVERSITY

๒. ชื่อหัวหน้าโครงการวิจัย

นายชนมกร ประโกร

๓. ผลการพิจารณาของคณะกรรมการจริยธรรมการทำวิจัยในคน

คณะกรรมการจริยธรรมการทำวิจัยในคน สถาบันวิจัยญาณสังวร มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ในการประชุมครั้งที่ ๑/๒๕๖๕ วันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๖๕ มติที่ ๕/๒๕๖๕ ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า โครงการวิจัยดังกล่าวเป็นไปตามหลักการของจริยธรรมการทำวิจัยในคน โดยที่ผู้วิจัยเคารพสิทธิและศักดิ์ศรี ในความเป็นมนุษย์ ไม่มีการลวงละเมิดสิทธิ และไม่ก่อให้เกิดอันตรายแก่ตัวอย่างการวิจัย กลุ่มตัวอย่าง และผู้เข้าร่วมในโครงการวิจัย

จึงเห็นสมควรให้ดำเนินการวิจัยในขอบข่ายของโครงการวิจัยที่เสนอได้ ตั้งแต่วันที่ออกเอกสารรับรอง ผลการพิจารณาการทำวิจัยในคนฉบับนี้ จนถึงวันที่ ๑๔ เดือน กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๖๖

ออกให้ ณ วันที่ ๑๔ เดือน กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๖๕

ลงนาม

(พระมหามหวินทร์ ปุริสุตตโม, ผศ.ดร.)

ประธานคณะกรรมการจริยธรรมการทำวิจัยในคน

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

ภาคผนวก ง
แบบสอบถามความพึงพอใจผู้เรียนที่มีต่อการพัฒนาทักษะ
การพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิ่ง

**แบบสอบถามความพึงพอใจผู้เรียน
ที่มีต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิ่ง**

คำชี้แจง : แบบสอบถามนี้จัดทำเพื่อสอบถามความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิ่ง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ที่ตรงกับความเป็นจริงของท่านมากที่สุด

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

1. เพศ

บรรพชิต ชาย หญิง

2. มีความสนใจด้านภาษาอังกฤษ

มาก ปานกลาง น้อย

ตอนที่ 2 แบบสอบถามความพึงพอใจ

ระดับความพึงพอใจ

5	หมายถึง	มากที่สุด
4	หมายถึง	มาก
3	หมายถึง	ปานกลาง
2	หมายถึง	น้อย
1	หมายถึง	น้อยที่สุด

ลำดับ	หัวข้อ	ระดับความพึงพอใจ				
		5	4	3	2	1
1	ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการพูดภาษาอังกฤษหลังจากผ่านการฝึกแซโดอิ่ง ทำได้ดีกว่าก่อนฝึก					
2	ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการฝึกแซโดอิ่งทำให้การพูดของข้าพเจ้าคล่องแคล่ว ขึ้น					
3	ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการฝึกแซโดอิ่งช่วยให้คุณรู้จังหวะการพูดด้วยเสียง สูง-ต่ำ					
4	ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของตนเองดีขึ้น					

ลำดับ	หัวข้อ	ระดับความพึงพอใจ				
		5	4	3	2	1
5	ข้าพเจ้ามีความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นหลังจากฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิ่ง					
6	ข้าพเจ้าได้รับความรู้เพิ่มขึ้นหลังจากฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิ่ง					
7	ข้าพเจ้ามีความกังวลในการพูดภาษาอังกฤษน้อยลงหลังจากฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิ่ง					
8	เนื้อหาการพัฒนาทักษะการพูดมีประโยชน์ สามารถใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน					
9	เนื้อหาที่ใช้ในการพัฒนาในชุดแบบฝึกทักษะการพูดมีความเหมาะสม					
10	ระยะเวลาในการฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิ่งเหมาะสม					

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม (ถ้ามี)

ขอขอบคุณผู้ตอบแบบสอบถาม
นายชนมกร ประไกร

แบบสอบถามความพึงพอใจผู้เรียนที่มีต่อการ พัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิค แซโดอิ่ง

คำชี้แจง : แบบสอบถามนี้จัดทำเพื่อสอบถามความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการพัฒนาทักษะการพูด
ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคแซโดอิ่ง

ระดับความพึงพอใจ

5	หมายถึง	มากที่สุด
4	หมายถึง	มาก
3	หมายถึง	ปานกลาง
2	หมายถึง	น้อย
1	หมายถึง	น้อยที่สุด

chanomkorn.pra@mbu.ac.th [Switch account](#)

* Required

Email *

Your email

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

เพศ *

- บรรพชิต
- ชาย
- หญิง

มีความสนใจด้านภาษาอังกฤษ *

- มาก
- ปานกลาง
- น้อย

ตอนที่ 2 แบบสอบถามความพึงพอใจ

ตอนที่ 2 แบบสอบถามความพึงพอใจ

ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการพูดภาษาอังกฤษหลังจากผ่านการฝึกแชนโดอิ่ง ทำได้ดีกว่าก่อนฝึก *

ระดับความพึงพอใจ: 1=น้อยที่สุด 2=น้อย 3=ปานกลาง 4=มาก 5=มากที่สุด

	1	2	3	4	5	
น้อยที่สุด	☐	☐	☐	☐	☐	มากที่สุด

ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการฝึกแชนโดอิ่งทำให้การพูดของข้าพเจ้าคล่องแคล่วขึ้น *

ระดับความพึงพอใจ: 1=น้อยที่สุด 2=น้อย 3=ปานกลาง 4=มาก 5=มากที่สุด

	1	2	3	4	5	
น้อยที่สุด	☐	☐	☐	☐	☐	มากที่สุด

ประวัตินักวิจัย

ประวัติหัวหน้าโครงการ

1. ชื่อ – สกุล (ภาษาไทย)

นายชนมกร ประไกร

(ภาษาอังกฤษ)

Mr. Chanomkorn Prakai

2. ตำแหน่งปัจจุบัน

อาจารย์ประจำหลักสูตร สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

3. ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2555 ปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ พธ.บ. (ภาษาอังกฤษ)

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

พ.ศ. 2558 ปริญญาโท ภาษาศาสตร์ (Linguistics)

University of Mysore, India

4. ประวัติการทำงาน

อาจารย์ประจำหลักสูตร สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

วิทยาเขตล้านนา

5. ผลงานทางวิชาการ

บทความวิชาการ “คำควบกล้ำกับการออกเสียงภาษาอังกฤษในฐานะเป็นภาษาต่างประเทศของผู้เรียนชาวไทย” การประชุมวิชาการระดับชาติ ครั้งที่ 17 และระดับนานาชาติ ครั้งที่ 1 ประจำปี 2562, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย 20 ตุลาคม พ.ศ. 2562 2562-1-1157-1067

บทความวิชาการ ภาษาอังกฤษกับการเผยแผ่พระพุทธศาสนาในศตวรรษที่ 21 วารสารมหาจุฬานาครทรรณ วันที่ 7 ฉบับที่ 10 (ตุลาคม 2563) หน้า 98-112

6. ผลงานวิจัย

ผู้ร่วมนักวิจัย ความรู้ความเข้าใจของนักเรียนที่มีต่อค่านิยม 12 ประการ: กรณีศึกษาโรงเรียนธรรมราชศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ประจำปีงบประมาณ 2560

ผู้ร่วมนักวิจัย การมีส่วนร่วมของชุมชนในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมใน
เขตภาคกลางปริมนทล ประจำปีงบประมาณ 2563

7. สถานที่ทำงานปัจจุบัน

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย เลขที่ 248 ม.1 ถ.ศาลายา-
นครชัยศรี ต.ศาลายา อ.พุทธมณฑล จ.นครปฐม 73170

Email: Chanomkorn.pra@mbu.ac.th

ประวัตินักวิจัย

ชื่อ-ฉายา/นามสกุล	พระบุญฤทธิ อภิปุณฺโณ (คำเหลือง)
ตำแหน่ง	นักวิจัย
ประวัติการศึกษา	พ.ศ. 2549 พธ.บ. (ภาษาอังกฤษ) มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย พ.ศ. 2560 ศศ.ม. ภาษาศาสตร์ประยุกต์ ด้านการสอนภาษาอังกฤษ (หลักสูตรนานาชาติ) มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี
ประวัติการทำงาน	อาจารย์ประจำหลักสูตร
ผลงานทางวิชาการ	Khamluang, B., Thongbo, S., Arjkonkharn, S., & Prakrai, C. (2019). Understanding Interlanguage Fossilization in L2 Teaching and Learning. Proceedings of The 17th National and the 1st International Symposium on “Social Disruption in the 21st Century : Right Direction Based on Buddhist Approach” (pp.1411-1422). Mahamakut Buddhist University, Thailand.
ผลงานการวิจัย	Khamluang, B., & Thepsiri, K. (2018). Concerns and Coping Strategies of EFL Teachers in a Buddhist University. Proceedings of the 7th National Conference on Applied Liberal Arts: NCAA 2018, Liberal Arts for All. Thailand: King Mongkut’s Institute of Technology Ladkrabang. Yaoharee, O., & Khamluang, B. (2018). Can second language be taught online?:

An investigation of learning outcomes through online email writing course. Proceedings of the 7th PSU Education Conference “Higher Education for All: Surviving in Times of Change” (pp. 102-109). Prince of Songkla University, Thailand.

สถานที่ทำงานปัจจุบัน

คณะศึกษาศาสตร์

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

ประวัตินักวิจัย

ชื่อ	นายมงคล สารินทร์
วันเกิด	วันที่ 1 ธันวาคม พ.ศ. 2525
สถานที่เกิด	อำเภอเดชอุดม จังหวัดอุบลราชธานี
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	บ้านเลขที่ 137 หมู่ - ถนนจรูญสนิทวงศ์ 72 แขวงบางพลัด เขตบางพลัด กรุงเทพมหานคร 10700
ตำแหน่งหน้าที่การงาน	อาจารย์ประจำคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ส่วนกลาง
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2550	ปริญญาธรรม 7 ประโยค
พ.ศ. 2553	ปริญญาศาสนศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
พ.ศ. 2554	ปริญญารัฐศาสตรบัณฑิต (ร.บ.) สาขาวิชาทฤษฎีและการเมืองการ ปกครอง มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
พ.ศ. 2558	ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต (กษ.ม.) สาขาวิชาการบริหาร มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
พ.ศ. 2564	กำลังศึกษา ปริญญาศึกษาศาสตรดุษฎีบัณฑิต (ศษ.ด) สาขาวิชา การบริหารการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏ ราชวิทยาลัย
ตำแหน่งทางวิชาการ	
	อาจารย์ประจำหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ

ประวัติผู้ช่วยนักวิจัย

1. ชื่อ – สกุล (ภาษาไทย)
นายรักษัทธิ เถาโต
(ภาษาอังกฤษ)
Mr. Raktawee Taoto
2. ตำแหน่งปัจจุบัน
อาจารย์ประจำคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
3. ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2551	ปริญญาตรี คณะศึกษาศาสตร์ ศน.บ.(การสอนภาษาอังกฤษ) มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
พ.ศ. 2553	ปริญญาโท (กศม.)สาขาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
พ.ศ.2562	ปริญญาโท (MBA) Global management and innovation of enterprises การจัดการโลกาภิวัตน์ และธุรกิจนวัตกรรม มหาวิทยาลัยเทียนจินเทคโนโลยี Tianjin University of Technology
4. ประวัติการทำงาน
อาจารย์ประจำหลักสูตร สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
5. ผลงานทางวิชาการ
บทความวิชาการ “การประยุกต์ใช้เทคนิคการให้คำปรึกษาเชิงจิตวิทยาสำหรับครู Applying psychological counseling techniques for teachers” การประชุมวิชาการระดับชาติ ครั้งที่ 19 และระดับนานาชาติ ครั้งที่ 3 ประจำปี 2564, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ISBN:978-616-2021
6. สถานที่ทำงานปัจจุบัน
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย เลขที่ 248 ม.1 ถ.ศาลายา-นครชัยศรี ต.ศาลายา อ.พุทธมณฑล จ.นครปฐม 73170
Email: raktawee.ta@mbu.ac.th